

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İçimde Bir Kedi

Eda Günay

ayizi kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İÇİMDE BİR KEDİ

EDA GÜNAY

Eda Günay 1980'de İstanbul'da doğdu. Hikâyelere hep meraklıydı. İlk ödülünü ilkokul üçüncü sınıfta bir kompozisyon yarışmasında aldı. Hikâyelerin peşinde koşarken lisans eğitimini Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema-Tv Bölümü'nde, yüksek lisans eğitimini Yeditepe Üniversitesi Radyo-Tv Sinema Bölümü'nde tamamladı. 2009'da Varlık Dergisi Yaşar Nabi Nayır Ödülleri'nde "Yolda" isimli dosyası dikkate değer bulundu. "İçimde Bir Kedi" onun ilk kitabı. Hikâyeler dinlemeye, anlatmaya, yazmaya devam ediyor.

Ayizi Yayınları 29
Edebiyat Dizisi 12

İÇİMDE BİR KEDİ

Eda Günay

1. Baskı, Kasım 2014, Ankara

ISBN: 978-605-85967-9-5

Yayıncı Sertifika No: 20762

Yayına Hazırlayan
Can Canköçak

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni
Tennur Baş

Baskı ve Cilt:

Sena Ofset

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi

B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 90.212.613 03 21

Sertifika No: 12064

AYIZI YAYINLARI

A: Atatürk Bulvarı No: 223/12 06680 Kavaklıdere/Ankara Türkiye

T: +90.312.467 16 18 F: +90.312.467 16 19

W: www.ayizi.com.tr E: bilgi@ayizi.com.tr

İÇİMDE BİR KEDİ

Eda Günay

İçindekiler

Kibrit	7
Heves	13
Gülin	17
Fincan	23
Fotoğraflar	27
Memleket	33
Kılıç Çiçekleri	39
Timsah	43
Telveli Kahve	47
Ayrılık	53
Yarım	59
Zeynel	63
Meral	69
Duvar	73
Salçalı Makarna	81
Leyla	85
Kuşlar	91
Midye	97
Moda	101
Ben	109

KİBRİT

“Bu dünyayı kibir ateşe verecek,” dedi.

“Böyle yolda kibrinden alev alan insanlar hayal ediyorum bazen, o kadar bunalıyorum. Sanki hiçbir menekşenin çiçek açmadığı bir kent bu. Öyle karanlık.”

Aklıma ilk inkâr geldi. Başka bir şey düşünemedim. İnkâr, kızgınlık, pazarlık, depresyon, kabullenme. Yas.

“Giden gittikten sonra zaten ne değeri olacaktı kibrin mibrin?” demek istedim. Öylesine bir şey olacaktı kibir de diğerleri gibi. Giden gittikten sonra... Gidilen yere dönülmüyordu ki. Çukur oluyordu orası, yarık, dünyanın bir yerine çarpan gök taşının açtığı kocaman bir boşluk. Arı kovanı sanki.

Nereye gittiğini bilmiyordum. Havaalanında karşılaşmıştık. Ben onun buklelerini görmüştüm uzaktan. Bir insanı bukleleriyle tanımlayıp durmam komiğime gitmişti. Dumanla-

rın arasında, kırmızı spot ışıklarının arasında, gökten inmiş bir melek gibi gelişi bukleleriyle, “İşte böyleyim ben de,” dediği tanışmamızdaki yalnız buklelere bakışım, sonradan görüşüm gözlerini. Geniş bir sokakta, sandalyelerin yanında, şehrin uğultusunda onu beklerken, kulaklarım zzzz diye çınlarken tüm evren durmuş, bir tek onun bukleleri hareket ediyor da onun sesini duyuyormuşum gibi gelişi... İşte yine öyle bukleleriyle dikkatimi çekmişti. Gülümsemişti sonra. Bana sorarsanız öylesine gülümsemek herkese yakışmıyor, ona çok yakıştırdı. Başka yakıştırdı.

O her güldüğünde gün yeniden aydınlanırdı. Sanki puf puf gri bulutlar arasından ışık sızardı yeryüzüne, birden yağmur başlar, gökkuşağı yerini alırdı. O her güldüğünde benim içimden sıcacık sular akardı.

“N’aber?” dedim.

Sarılmadan çok uzun zaman beklemiştik biz.

Oldum olası havaalanlarını severim. Korkutucu büyük, büyü, teget. Herkesin benzeyip, kimilerinin karşılaşp, daha azının birbirini seçtiği yerlerdir onlar. Kendi cinsimin pek çoğunda görülmeyen bir davranış olarak insanların birbirlerini sevmeden önce seçmeleri önemserim. Çiçeklerden beyaz karanfil, bebeklerden ela ve şehla gözlü, kedilerden tekirdir favorim.

Sarıldık. Bir kavuşma gibi, yan yana iki şatoda, kendi alanından çıkmayan ama birbirlerinin varlığını hep hissededen, ilişkileri yüzyıllara dayanan iki eski ruh gibi, bir aydınlanma gibi sarıldık. Tüm havaalanı durdu.

Buklelerine dokundum. Her yer karardı. Metafor olarak de-
ğil yani, basbayağı elektrikler kesildi.

Gölmeye başladı o zaman.

“Bu kadar beklersek olacağı buydu,” dedim, “sonunda sigor-
tanın atacağı belliydi.”

Sarıldık.

Işıklar yandı.

Düşündüm o zaman, birkaç yıl önce tanıştığımız o kış ak-
şamını. Daha ilk akşam sarılsaydık böyle güzel olur muydu?
Olurdu. Ama o hazır değildi daha. Aynı renge meftun ol-
makla birbirine meftun olmak arasındaki benzerlikten ha-
bersizdi. Suları çekilen okyanusta birlikte yürümekten zevk
almanın, neslimizin aynı klişe sözlerine birlikte kahkaha at-
manın nasıl bir mucize olduğundan bihaber. Gezip göresi
vardı daha, bir yolla öte yana.

Tuhaf bir kıştı tanıştığımız. Kimsenin peşine düşemeyecek
kadar kendimi bilmediğim bir kıştı. Ne giydiğimin, ne ye-
diğimin, hangi çantanın içinde ne biriktirdiğimin önemi
yoktu. Bir de tuhaf alışkanlık edinmiştim yasta; masaya
oturup kibrit yakıyordum. Tek tek taneleri kömür yapıyor-
dum. Arkadaşlarım anlamıyordu halimi, annemler anla-
mıyordu. Herkes çok iyi anladığından, destek olduğundan
emindi; herkes kendi derdini anlatmakta virtüözdü aynı
zamanda. Hepsinin işine yarıyordum ve onlar çöptü gö-
zümde. Atsam da yeniden üreyen amipler gibi kurtulama-
yacağım, lanetli, kendiliğinden yeniden uzayan bir atkı

filan gibilerdi. Herkes etraftaydı. Ben masada. Dağ gibi kibritler ardımda.

Kötü bir kıştı tanıştığımız; kırılgan, saçma bir haldeydim ben; tüm evrenle mücadele ediyordum. Çok kar yağmıştı o kış, iki adımda bir düşüyordum, çok yorgun hissediyordum kendimi, vitamin kullanmaya başlamamıştım daha, o sarışın kadın anlaşılabilir sanıyordum. Sonra o adam aileye söylenebilecek en güzel repliği haykırıyordu kamera sırtında “Nasıl yardım ediyorsun bana ha? Nasıl yardım ediyorsun? Yüksün sen. Bana yük oluyorsun!” Ne çok ağlamıştım o filmde*, o kış tüm tanıdıklarımı o filme götürmüştüm. Bazısı anlamıştı, bazısı öyle bakmıştı. Ben her sefer eve dönüp yalnız başıma kibrit yakmıştım.

Bir kız vardı ofiste, oraya ofis diyen bir ben kalmıştım, herkes için orası “şirket”ti, evren demeye dilleri varmazdı. Arı kovanına el sokmak istemediğimden sesimi çıkarmazdım. Hey! Aklınızı mı kaçırdınız siz? Burdan çıkınca başlıyor hayat, demezdim. Bilmezdi onlar yasta olduğumu, gözlerim hep şiş sanıyorlardı mesela, ben hep gülecim sanıyorlardı, internetten sohbet ettiğim herkesi sevgilim sanıyorlardı. Laf aramızda, akıllarını kaçırmışlardı.

Benimse kardeşim ölmüştü ve sanki dünyadaki tüm serçeler intihar etmişti aynı gün, ne kadar ekmek serpsem gelmezlerdi terasa. Zehir akıyordu ellerimden. Hiçbirinin halimden haberi olmadı.

* Utanç (*Shame*) - Steve McQueen

Oysa kardeşim en çok menekşeyi severdi, abla derdi, mor neşenin rengi. Ben hep maviciydim. Derinlik, sonsuzluk, huzur. Aradıklarım bunlardı. Moru kardeşimin gül hatırına severim.

Ne diyordum, ofiste bir kız vardı, tek derdi orasıydı. Orasının batması, orasının çıkması, eksikleri, gedikleri, şansları. Orası orası. Yöneticileri, çalışanları, tuvaletleri, çocukları. Hep oradan gitmek istediğini söylerdi. Oradan gitmek için başka yerler düşünmesi gerektiğini bilmezdi. Bir gün o kız demişti bana, dünyayı kibir ateşe vericek diye. Haklı olabileceğini düşünmüştüm. Ama kibrin kaynağı mücadele ettiği küçük evren olamazdı.

Biz onunla tanıştığımızda ateş moru bir elbise giymiştim ben. Hiç sevmemişti elbisemi. Söylenip durmuştu. Hani susan ama susamayan insanlar olur ya, öyle konuşmuştu. Modeli nasıldı öyle? Neden bu kadar inceydi hem? Çiçek rengi elbise ne demekti kış vakti? Hangi yıldaydık Allah aşkına? Yıldız Savaşları'nın çekiminin üzerinden bile geçmişti kim bilir kaç sene. Ne çok gülmüştüm tanıştığımız gece. Boynuna dayanıp uyumak istemiştim. Ellerim buklelerinde.

Biz onunla tanıştığımızda yüz yıldır tanışıyoruz gibi hissetmiştim. Onun çevresinde dolanıp duran tüm eskiler anlamını yitirmişlerdi. O kadar biricik bir halde bakıyorduk ki birbirimize uyumak istemiştim işte. Son noktaya kadar o boyunda ikâmet etmek istemiştim. Korkmuştum sonra. Tıpkı kucakta otururken boğazını emanet edip sevdiren kediler gibi huysuzlanmıştım.

O, ya istemiyorum ya da acelem var sanmıştı.

Benim kardeşim artık topraktı.

Hava durumunu pek takip eder olmuştum. Rüzgârlıysa ne hissediyordu? Yağmurluysa hava, güneş açtığıнда?.. Beni onca kabuklu halimle sevmez diye korkmuştum, bir dolabın ardında gizleniyordum.

Kimseye derdimi anlatamıyordum.

O, yıllarını yollara adıyordu.

Mevsimler sonra havaalanında karşılaştık. Onun bukleleri vardı. Benim mor rimellerim.

Sarıldık.

Birbirimizden vazgeçmedik bir daha.

HEVES

“Bazen deli bir korku sarıyor etimi, bedenimi. Bazen bir daha hiç nefes alamam sanıyorum. Alamam, o zaman bir sigara yakmalıyım. Bazen ölüp kül oluyorum. Bazen kül olunamadığını anca kul olunduğunu anlıyorum. Bazenlerim hiç bitmiyor ya, yıpranıyorum.

Çok sıklıkla tuhaf şeyler geliyor aklıma bugünlerde... Giydiğimiz her şeyin ömrünün bizden, ilişkilerimizden, yazıp çizdiğimizden bile uzun olduğunu düşünüyorum. Yine de doymuyor içimizdeki tavuk, sahip oldukça daha çok arzuluyoruz.

Bütün yapmaya çalıştığım, düşünceyi durdurmak bugünlerde ama işte elden ne gelir, yaradılışı yenemiyorum.

Bütün şehri adım adım gezmek geliyor içimden. Tüm kaldırım taşları bilsin istiyorum hikâyemi. Korktuğumu, ellerimin alev aldığını, tırnaklarının şeklini hatırladığımı bilsin-

ler istiyorum. Sol yanımdan bana bakan, içiyle şeffaflığıma, geçirgenliğime, sabrıma bakabilene konuşmak istiyorum. Bunca yırtıcı, bunca mücadeleci, bunca hırçın yanıma ne oluyor benim? Neredeyim? Sessizim. Tüm cafcacı, allı morlu, apokarya maskarası kıyafetleri denedikten sonra siyaha dönüyorum. Kendime bir tek bunu yakıştırıyorum. Suskun. Dik. Uzun, uçuşan bir elbise.

Biliyorum bir hastalık büyüyor içimde. Biliyorum, söylemiyorum kimselere. Anlamı yok. Bir hastalık büyüyorsa ben çağırdım onu. Pişman değilim. İnsan kahrından ölebiliyor. İnsan üzüntüsünden perişan, nefret edebiliyor kendi varlığından. Ben gideceğim yani buralardan. Bu gök, bu martılar, bu ağaçlarsa kalacak. Bir o yana, bir öte sallanıp duracaklar. Korkunç bir şey bu. Vahşi. Çığlık çığlığa sevişsen bile, dünyanın tüm lezzetlerini tek bir yemeğe sığdırsan bile, gözlerini kocaman açıp zihnini kayıtlarla doldursan bile geçmeyecek. Rengim hastalık benim, giderim yakında, buralarda uzun zamanlı değilim.

Tut beni, demem gerek, demem ki. Öğrenemedin, ben senden hiçbir şey istemem ki.

Ben o dumanlı masalarda oturmak istedim seninle. Dumanıdan hırlar vaziyette ve hiç umursamadan, sevgimden saatlerce kımıldamadan, kızımıza bakarak uzaktan, oturmak istedim. Evren izin vermedi. Doktorlar, ne kadar uzun açıklıyorlar bir şeyleri. Ben balık pişirmek istedim sana, karamelize elma aromalı, fırında. Ekmek kadayıfı yemek istedim birlikte. Türk kahvesi tam kıvamında. Rakımın ayarını bir tek bilen sen, dumanlar içinde seninle ben, hiç konuşmayalım, birbirimize bakakalalım istedim. Siyah bir örtüyken

gök, üstünde bir sürü pıtırıcık beyaz leke yanıma uzan istedim, uzan ve beyaz çarşaftan hiç düşme.”

Dedi. Bense baktım öyle. İçimde kekre bir sevişme hevesi.

GÜLİN

Büyük bir sakinlikle açtım telefonu, neredeyse mağrur. Hayırlı bir haber geleceğini biliyordum.

Büyük teyzem. “Enişteni kaybettik,” dedi, “on dakika önce.” Birden sağanak başlamış gibi ağlamaya başladı. Oysa cümlesini kurarken çöl kuruluşunda sakindi. Anlamadım. Uzun zamandır onun davranışlarına anlam veremiyorum. Eniştemi sevdiğini hiç düşünmedim. Benim için tüm dünya duygulardan ibaret olduğu için, sevmediği bir adamla ömür geçirmiş bir kadının ölüm karşısındaki ağlaklığı yalnızca samimiyetsizlik. Samimiyetsizlikten nefret ederim.

Eniştemden de nefret ediyorum. Ederdim yani. Artık bir anlamı yok. Artık o öldü. Ölüm her şeyi eşitliyor. O yüzden biri ölmeden hesaplaşmak gerek. Hesaplaşmak, vedalaşmak, helalleşmek önemli.

Gerçi sorsaydı da hakkımı helal etmezdim enişteme.

Teyzemin gözyaşları neredeyse beni ıslattığında tam dört dakikadır hattın ucundaydım. Henüz uyanmıştım ve eniştem beklenen ölümünün gerçekleştiği dışında bir bilgi alamamıştım. Ne cenaze yeri, ne saati. Tüm ikiyüzlü orta sınıf ailelerin çocukları gibi ben de sevmediğim birisinin cenazesine gitmek zorundaydım. Teyzem büyükçe burnunu çekip derin bir nefes aldı. Anksiyete atağı ile ağlama krizi arasında bir yerde “Enişten” dedi, “ölmeden önce sana vermem için bir mektup bıraktı.”

Mektup mu? Sene 2014, ne mektubu? Ayrıca ben kızı değilim, öz yeğeni değilim, karısı değilim, ne mektubu be?

“Mektup mu?”

“Evet kızım, annenle yollayacaktım ama bugün nasılsa görüşürüz diye vazgeçtim. Bende bir mektubun var. Rahmetli sana çok düşküncü biliyorsun. Kızı gibi severdi seni.”

Kızı gibi, evet. Eniştem büyük bir orospu çocuğuydu.

Köre renk anlatmak olur şimdi bundan bahsetmek. Zamanında aileme ima ettiğimde, belli ettiğimde kimse destek olmamıştı. Şimdi ölmüş adamın ardından “Ben cenazeye gelmem,” demek binlerce gereksiz soruya yüzbinlerce ispatlanamaz cevap vermek olur.

O kadar da değil, salak değilim. O patıkaya girmem.

“Tamam teyze,” diyebildim o, cenaze yeri, şu bu gibi detayları anlatırken. Dinlemedim galiba, nasılsa ailecek gideceğiz. Sonra yaşadığımızı hatırlamak için sevişmek yerine ölene kadar yemek yiyeceğiz. Börek, çörek, poğaç, kek. Sonsuz bir

kısır günü kıvamında önce ağlayacak herkes, sonra kıkır kıkır gülecek, belki yine ağlarlar sonra. Ben de şehrin ortasında oturakalmış egzotik, renkli kuyruklu kuş gibi bakarım etrafa.

Telefonu kapadığımda bana kocaman sarıldı. Böyle filmlerdeki gibi, arkamdan, yarı çıplak. Sarmaş dolaş olduk. Sonra ben olmadık bir Amerikan filmini taklit eder gibi sevişmenin ortasında ağlamaya başladım. Taciz denen boktan şeyin olayı bu. Her şey olduğu gibi devam ediyor, ediyor, ediyor. Derken bir an suya batması imkânsız duba gibi hop en baştan. O üstteydi. Gözümün içine bakıp, “Ne oldu aşkım?” dedi. Aşkım dediğinde -ki her zaman demezdi, ikimiz de bu ifadeyi rüküş bulurduk- ağzından bin tane aşkım daha çıkardı. Ben onun aşkıydim. Beni dünyadan, güneşten, yağmurdan, etraftan, işyerindeki kötü cadılardan sakınırdı. Ne zaman yüzüm düşse sanki mavi gözlü bir devmiş gibi sarılırdı. Onun minnacık kadını olurdum. Ki aramızda ne boy, ne kilo farkı var o kadar.

Ona yalan söyleyemem. O benim sevgilim. Sevdiceğim. Yuva yapmak için benim balkonumu seçmiş güvercinim. Geç buldum onu, çabuk kaybedemem. Ayrıca ne diyeceğim? Sekiz aydır birlikteyiz, daha tanıştığımız akşam sevişmeye başladık. Ben o ilk gecenin sabahında yakın arkadaşşıma “Ben âşık oldum,” dedim, o “Nasıl biri?” dedi, ben “Harika ama gözleri yok,” dedim. Gözleri var tabii, kısık. Ne diyeceğim, sekiz aydır birlikteyiz bir kere bile sevişirken gözümünden yaş akmamış, ben bu adama karşı tamamen çıplığım, hiç yalan söylemedim, ne diyeceğim?
“Aşkım neyin var?”

Yataktan kalktım.

On dört yaşımdayım, yirmi yıl önce. Saçlarım uzun, ne zaman tatile gitsem kabız oluyorum. Ne zaman yüzsem geçiyor. Annemler, teyzemler hep beraber Ayvalık'a yazlığa gitmişiz. Yerleri taş evler, menemen, deniz anası arası bir yerdeyiz. Kuzenlerim benden büyük ve üç kişiler, ben kızcık bebek, yanlarında taşımak istemiyorlar. Onlar diskoya gidebilir, ben gidemem, onlar gizli sigara içebilir, ben içemem. Onlar aileden ayrı takılabilir, ben başlarına belayım. Beni evde bırakıyorlar. Gülin'in, küçük teyzemin kızının aklı biraz bende kalıyor, "Onu da alalım yanımıza," diyor, "bir şey olmaz, o da gelsin." Büyükler itiraz ediyor, siniyor Gülin.

O gece maç var. Yabancı bir takımla Galatasaray'ın. Önemli bir maç. Babamla eniştem demlenmeye çıkmışlar, annemler yürüyüşte, beni kuzenlerime emanet etmişler. Kuzenlerim sıkı sıkı tembihlediler. Sıkıcı. Herkes gitti, ben de kitap okumaya başladım. Kolera Günlerinde Aşk. Ne aşk! İmrendiğim, korktuğum, aşk gibi aşk!

O gece evde yalnızım, on dört yaşımdayım. Eniştem kırk altı. Benim üç katımdan biraz fazla yaşamış. Eniştem elektrik mühendisi ama devlet memuru. Az kazandığını ben bile biliyorum, çok tatlı muhabbetli adam ama babam hep söyleniyor maddi sebeplerle teyzemlerle birlikte tatile gitmek zorunda kalıyoruz diye. Eniştem komik adam, çocukla çocuk, gençle genç, adamla adam. Eniştemi çok severdim o akşama kadar.

Maçı Galatasaray kaybetmiş, eniştemle babam o gece fazla içmiş. Eniştem midem kötü, deyip dönmüş eve ve o kadar iyi hatırlıyorum ki, hiç kızmadı kuzenlerim izinsiz çıktı diye. Eniştemin gözleri çakmak çakmak, elası ateş rengi.

O gece kâinatın tüm şeytanlarının eniştemin içine girdiği geceydi.

“Aşkım neyin var?”

“Bilmiyorum.”

“Rüya, söyleyebilirsin bana, ne oldu, neden ağlıyorsun?”

“.....”

Kırılıyor gözümün önünde. İnciniyor. Perişan. Durmadan ağlıyorum. Ağlamam geçince susuyorum.

Ne diyeceğim?

Diyecek hiçbir şey yok.

Bazen hayırlı tek bir haber kalan, olan birçok şeyin ölümü oluyor.

“Giden gitti, kalanlar birbirinize destek olacaksınız artık.”

“Çok çekmedi hiç değilse.” “Yorgundu zaten artık, insanı çok yoruyor bu hastalık.” “Üç ay içinde, dağ gibi adam.” “Çok iyi bir kocaydı, çok iyi bir babaydı, Allah ondan razı olsun...”

Son söz teyzemin. Kendime geliyorum. Teyzemin evindeyim. Yüzüm bulanık, zihnim aşırı dağınık. Elimde soğumuş bir çay bardağı, yere düşürüyorum. Herkes birden bana bakıyor.

Teyzem de yerinden kalkıp yanıma gelirken “Rüya da perişan oldu, canım benim, hepimiz, hepimiz...” Hepimizin hiçbirimiz anlamına geldiği bir an; o zaman anlıyorum, teyzem biliyor, hep biliyordu, o yüzden bunca konuşuyor, acı suskun çünkü, teyzem susmuyor, suç ortaklığı bitti artık,

rahatladı. Teyzem biliyordu! Bir an kalbim ters dönüyor, sonra ağzıma geliyor, yeniden yutmak zorundayım. Bu nasıl bir suç ortaklığı?

Herkes bana bakıyor. Korkunç bir uğultu, ne dediklerini duymuyorum. Umurumda da değil zaten. Gerçek değil. Eniştem iyi bir baba ve koca kesinlikle değildi ayrıca, bulduğu yerde içerdi, saçmalardı sürekli, korkardı. Düzeni pek severdi, belli saatte hazır olurdu rakısı, yastıkların yeri hiç değişmezdi teyzemlerin evinde, bazı çekmeceler hep kilitli, bazı odaların kapısı hep kapalı. Kalkıyorum yerimden, küçük bir sendeleme, mutfığa geçiyorum.

Mektup çantamda, ben evdeyim, yediklerimizden her yanımlı şişkin, kafam karışık, telefonumda ondan binlerce mesaj. Hiçbir şey anlamamış. Korkmuş. Paniklemiş. Onu terk ettim sanmış. Başkası var, onu aldattım söyleyemiyorum sanmış. Onunla sevişmeyi istemiyorum sanmış. Çok film izlemiş insanlar gibi kurdukça yazmış. Gülümsüyorum. Neresinden baksam masum geliyor yazdıkları, neredeyse çocukça.

Evdeyim, masada bir kahve falı, ayaklarımı altına çekmişim. Mektup çantamda, çanta koltuğun üstünde. Binlerce mesaj telefonda.

Kapı çalıyor. Kuzenim Gülin, küçük teyzemin kızı. Elinde bir mektup zarfı. Gülin sarılıyor bana. Bir hikâyenin iki kahramanımız. Anlıyoruz.

Hava sıcak.

Şimdi ikimize de iyi gelir bir kap doğranmış soğuk meyva.

FİNCAN

Ama beni affettin, dedi. İnsan ciğerini atamıyor, diye yanıtladım. İkimizin de gözleri doldu. Yok, benimkiler yalnızca, onun gözleri biraz yaşlı. Sustuk. Sözcükler dipsiz bir kuyu.

Ciğerin katran senin, dedi. Bu kaçınıcı üflediğin kızım? Bilmiyordum, o yüzden yanıtlamadım. Annem aldırış etmediğimi zannetti. Derin bir iç çekti, şıpıdık terlikleriyle yatağını toplamaya gitti. Bazı insanlar öyle, dünya yansa hasırları yanmaz. Bazıları da benim annem gibidir, gün doğduysa hasır alev alabilir. Hep hazırlıklı olmak gerekir. Dolap yemekle dolu, halılar lekesiz olmalıdır. Anneme sorarsanız her an bir misafir gelebilir, deprem olabilir, ayı çıkabilir. Bildiğim kadarıyla bekçilere sormadan börtü böcek bile giremiyor bizim siteye. Bu yüzden hep Rapunzel olup saçlarımı pencereden sarkıtmak istemişimdir. Evet, ben de böyleyim.

Dayanamayıp döndü işte, kızım neyin var söyle, acaba bir doktora mı gitsek? Gözlerimi kocaman açıp ona bakmak

istedim. Şiş gözkapaklarım ağır geldi. Yapamadım. Başımı çevirdim o yana. Kalkıp adım atmayı düşündüm, fazla beyhude geldi sonra. Baktım öylece anneme, gözlerim büyük, gözlüklerin ardında. Baktım. Gık diyemedim. Annem yanıma geldi. Hiçbir şey kızım, dedi, bu dünyada hiçbir şey senden değerli değil. Sen benimsin ve kimsenin seni üzmesine izin vermem. Yoksa o işyerinde mi bir şey yaptılar sana? Müdürün olacak o cadaloz mu? Ha söyle. Gülümsemişim. Kendiliğinden. Annemden ve cadalozun kendisinden başkası onun varlığını hatırlar mıydı acaba? Hele ben. Şu şartlarda, ciğerim alev alevken ben.

Yüzüm gülünce annem sevindi. Önemli bir şeyi yok şükür, dedi içinden. Pikeyi örtmeye gitti. Sonra daha da kurtlanmış bir ifadeyle döndü salona. Konuşmaya başladı. Şimdi bir kahve koyacaktı ikimize de. Karşılıklı şöyle ana kız içecektik. Sonra bu kıyağını unutmamam şartıyla falıma da bakacaktı. Ben de uzatmayacaktım derdim her neyse. Tamam ona anlatmasam da olurdu ama biliyordu o, bir derdim vardı işte. Anneler bilirdi. Unutmamalıydım ki bu dünyada benden çok daha kötü durumda olanlar vardı. Somali'deki açlar, temizlikçimiz Fidan Abla, çölde susuzlar, ne bilsindi işte bir sürü insan vardı benden kötü durumda olan; ama onlar bile benim kadar surat asmıyordu. Annemin çöldeki susuzlarla ilgili bitmez tükenmez fantezileri var. Herkes bir şeylerden tedirgin olabilir biliyorum ama annem iki yakası denizle bir araya gelen bu şehirde son yirmi yıldır da su sorunu yaşanmadığı düşünüldüğünde neden örneklerinde çöldeki susuzlara yer veriyor bilmiyorum.

Bu kadar asarsam yüzümü elbet bir derdim olurdu sonunda. Bazı şeyleri takmamak lazımdı. Yoksa bir erkek miydi der-

dim? Kaç kere demişti bana, onları kafaya takmayacaktım. Aman, bu muydu yani. Bir kelime bile etmemiştim. Annem iç sesini monolog halinde dışa vurmuştu bile. Kahve güzel koktu. Mis. Bir yudum ve bir yudum daha. Boynum neden ağrıyor böyle? Boynumdan aşağı ciğerime kadar damar damar acı iniyor diye. Bak kızım, dedi annem gözümün içine bakarak ta, gözümün dibini bularak. Bak kızım, konu bir erkekse de değilse de yapacağın belli, boş vereceksin. İt yesin, ciğer neticede.

Ciğer. Evet anne. Bazen öyle olmuyor işte. Bazen kendi ciğerin olunca başkasının ki atamıyorsun. Olmuyor. Ciğersiz nefes alamıyorsun.

Demedim tabii. Gülümsedim anneme.

Fincanımı çevirdim tabağa. Bileğine tutundum annemin. Kurduğum cümleye inandım:

Büyütme, bir şeyim yok benim. Yüzümü yıkayıp geliyorum şimdi. Fincan da soğur o zamana.

FOTOĞRAFLAR

Bir masal prensesi olduğum doğru.

Evet al dudaklı, kara gözlüyüm. Saçlarım kendimi bildim bileli belime uzanır. Kúpelerim maviş, kulaklarımı bebekken babannem delmiş. Acısını anımsamıyorum. Ablam çok ağladığımı anlatıyor. Arada bir. Benimle maytap geçmesi gerekince.

Seksek oynamayı çok seviyorum. İp atlamak da hoşuma gidiyor. En sevdiğim oynusa beş taş. Kaç yaşına geldim, beş taşa deli oluyorum.

Büyük bir masalın içine doğdum ben. Aşk çocuğuyum.

Adım Betül. Kül rengi karlarla kaplı Koşuyolu'nda prenses olarak ikâmet ediyorum. Feminist prenses.

Evim ormanın içinde, iki katlı, üst katta babannemler yaşıyor. Çok yaşlı onlar, tahmin edemeyeceğim kadar yaşlılar ve ağaçtan olmamış şeftali koparınca çok kızıyorlar. Babannemlere sorarsanız her şeyin canı var, insanlar da tüm diğer canlılara karşı sorumlu. Babannemlere sorarsanız bir yaprağı koparırsa insan, eninde sonunda cezasını bulur. Yalan söyleyen birisinin kolu kopabilir mesela ya da kaynar yağ kazanına düşebilir.

Koşuyolu'nda karlar kül rengi yağıyor, babamın işten gelince tüttürdüğü sigaranın birikmiş külleri gibi, her yer gri mavi buzlanıyor. Koşuyolu'nda bir sürü şahane yokuş var, her kar yağıp okul tatil olduğunda meyve sandıklarından kızaklarla kayıyoruz bol bol. Görüyorum, kayarken Murat hep beni izliyor. Prens olmam halka karışmama engel değil, Murat'ın beni izlemesi pek hoşuma gidiyor ama ondan sonra gelip itmesine hiç mi hiç anlam veremiyorum. Tepki de veremiyorum. Bebek miyiz biz? Değiliz.

Kar tatillerinde evin camından dışarı bakarken ve mercimek kaynarken mutfakta, eve yayılan bir duygu oluyor. Taze kayısı rengi gibi bir renk doluyor evin içine. Öyle zamanlarda annem televizyon izlememe izin veriyor. Televizyonda Mehpere Hanım Teyze'nin programı var, izni koparmışken anneme ne kadar sıkıldığımdan bahsedemiyorum. Bir şeyler öğretmeye çalışan her şeyden çok sıkılıyorum, öğretmenim dahil. Kim demiş bütün çocuklar öğretmenlerine hayran olur, sever diye. Ben sevmiyorum! Öğretmenim sınıftan biri bir sorunun cevabını bilemeyince, çişini altına edince, derste konuşunca elimize demir cetvelle vuruyor. Öğretmenimi sevmiyorum, ben bir prensesim iyi muameleyi hak ediyorum.

Prenses olduğumu babam söyledi. Kucağına aldığında beni hep bal kızım, prenses kızım diye sevdi.

Büyüyünce bana rengarenk balonlar getirecek bir prensle evlenmek istiyorum. Böyle tüm odayı kaplayacak kadar çok balon. Bir de ağaçtan taze toplanmış şeftali. Bir de kararlarım saygı duysun, hayatta en önemli şey saygı. Saygı olmayınca “o iş” bile bitiyormuş. Halamla annemi konuşurken duydum geçenlerde. Ben mutfığa girince sustular. Onlar susunca o işin dudaktan öpmeli, dilli dudaklı bir iş olduğunu anladım. Hiç mi film izlemedim be! Prensesim diye etrafı anlamayacak mıyım?!

Babam hemen her zaman eve geç gelir. Duyduğum kadarıyla herkesinki öyle değilmiş. Murat’ın babası saat altı dedin mi evde oluyormuş mesela, annesi o yüzden geçe kadar dışarda kalmasına izin vermiyormuş. Evin bir düzeni olmalı, belli bir saatte sofraya oturmak şart diye. Benim babamın işi geç saatlere kadar sürüyor. Annemin gözü hep yollarda.

Annemle babam kendimi bildim bileli tartışırlar, kendimi bilmem üç aylık halime denk geliyor; zira o dönem oturduğumuz evi tarif edebildiğimi, bunun bir mucize olduğunu söylüyor annem, demek ki yaklaşık on bir yıldır tartışıyorlar. Tartıştıkları zaman deprem olduğundaki gibi masanın altına girip beklemek istiyorum. Zamanı gelince çıkarım. Çoğu zaman babamın geç gelmesi sorun oluyor, bazen de annemin yemeğin dibini tutturması. Ama hiçbir zaman incir çekirdeğini doldurmuyor konular. Bu lafı yeni öğrendim, okuduğum kitapta vardı. Hoşuma gitti, malum incir meyvesinin çekirdeği küçücük. Öyle olduğuna göre bizimkilerin başına bir şey gelme olasılığı yok. Hiç yok hem de.

Öte yandan bazen o kadar uzun süreli, o kadar şiddetli tartışıyorlar ki, o zaman ablam gelip bana sarılıyor. Bu, işler kötüye gidebilir demek. Eniştem öldüğünde de hastanede annemler doktorla konuşurken ablam gelip bana sarılmıştı, ordan biliyorum.

Sonuçta cahil değilim, boşanma diye bir gerçek var. Etrafımda ailesi boşanmış birkaç arkadaşım var ama ben dahil hiç birimiz onları yanımıza almak istemiyoruz. Sevmiyoruz. Lekeli, başıbozuk, tehlikeli geliyorlar bize. Sağı solu belli olmayan bir yerde, pek tekinsiz görünüyorlar. Ya benim de başıma gelirse?

Ama yok, annemle babam birbirini seviyor benim. Sevgi oldukça boşanmaz insanlar.

Di mi?

Böyle şeyler gelince aklıma bir an önce büyümek istiyorum. İçimi bir kaygı sarıyor. Çilek yediğim zamanlarda olduğu gibi yanaklarım pıt pıt kabarcak sanki, ya da yumurta. Büyüyünce prensim gelip beni balonlarla alacak, balonların hepsi koyu pembe olacak. Barbie'nin değil Sindi'nin serisi gibi. Düğünümüz de sahil kenarı bir yerde plajda olacak. Çünkü ben yüzmeyi çok seviyorum.

Öğreneli dört yaz oldu. Zaman ne çabuk geçiyor. Halamların yazlığına gittiğimiz yazdı. Eniştem öğretti bana yüzmeyi. Ölen eniştem değil, Ahmet Enişte'm. Ölen Oğuz Enişte'mdi, teyzemin kocası. Zaten pek sevmiyordum onu, pek ağlamadım. Ama annem yine de duada hiç gülmememi tembihledi. Ben bir prensesim, gülmezsem tebaam ne dü-

şünür hakkımda, demek istedim anneme ama sustum. Beş parmak gelebilirdi.

İnsan yüzünce her şeyi unutabiliyor. Hatırlamak istemedikleri su oluyor, kumdan kale oluyor sanki, bir tekme! Şaşkın şaşkın yanmamız da bundan güneşin altında, insan yüzerken başka oluyor. Daha hür, daha ışıkl, daha başka. Yüzmeyi çok seviyorum çünkü birçok şey aklımdan çıksa da prenses olduğumu hatırlayabiliyorum.

Halam bana söz verdi. Sene sonu müsameresi için yapacağımız gösteride ben aylardan temmuz olacağım için bir elbise diyecek. Toz pembe, tüllü olacak, tarlatanlı olacak, kocaman olacak. Hem prenses hem gelin gibi olacağım. Aylardan temmuz, ışıldayacağım. Halam perşembe bize geliyor, prova bizim evde yapıyor. Ahmet Enişte'm perşembeleri evde olmaz, neden bilmiyorum. Yalnız bu perşembe mutfakta annemle halam konuşurken çok garip şeyler duydum. Biri salatayı yapıyordu, öteki çorbayı karıştıyordu. Biri ötekine fısır fısır dert yanıyordu. Hangisi hangisi bilmeden dinledim.

- Bıktım artık, tükendim. Her perşembe ona gitmesi ağırımaya gidiyor.

- Haklısın, sözüm yok.

- Başlarda bir hevestir geçer, dedim. Ama baksana fotoğrafları bulalı neredeyse sene oldu, görmezden geldikçe rahat bizimkisi. Ben bir şey demedikçe o karıdan ayrılmayacak.

- Haklısın ama sen de kadınlık etmem ben bir daha ona, dedin. Demedin mi?

- Etmem! Saygı olmayınca o iş bitiyor Neriman, atmıyacıktı o tokadı bana.

Oh, içimden akan ılık sular. Annemin adı Neriman. Ilıcık sular. Konuşan halam. Babam değil Ahmet Enişte'm suçlu olan! Mutfağın kapısında kalakalıyorum yine de. Ahmet Enişte'm halamı aldatıyor. Tam nedir bilmiyorum aldatmak ama kötü bir şey ve de benden gizlendiğine göre dilli dudaklı. Kaygılıyım. Mutfağın kapısında kalıyorum.

Annem görüyor bir anda. Yakalanıyorum.

- Sen n'apıyorsun bakiyim orda? Betül, buraya gel!

Anladım, annemle babam boşanmıyor. Sorun halamla eniştem. Kaçmam gerek.

Prenseslere popoya yenen terlik yakışmıyor!

MEMLEKET

İlk bilmenizi istediğim, pişman değilim.

Sokarım kurumuna da, salına da.

Çıktım masanın üzerine ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Sonunda oldu. Olacağı belliydi. Avazım çıkar.

Bir keresinde deniz kenarında bir parkta, birkaç oyuncuya sufle vermiştim fırtınada, onlar bile beni duymuştu, varın gerisini siz hesap edin. Öyle bağırdım ki ben sustuktan sonra etraftaki metal eşyalar bir süre ünledi. Ki bu, takdir edersiniz, beni daha da memnun etti. Sanki bir fırtına olup esmiştim de etrafta izlerim kalmıştı. Tinnnnnn....

Normal şartlarda sakın bir insanım, memleketimizde ense-sine vur lokmasını al denen insanlardan. Memleketim beni hep yanlış anlar. Buralarda cehaletle edepsizlik arasında bir yerde, pamuğa konmuş fasulye gibi filizlenen cesaret, özgü-

venle karışır. Ve eğer sen sakın bir kişi isen ne bir deyimde ne başka bir şeyde olumlu geçer suretin. İyi anılmazsın.

Tıpkı suratsız olmanın edepi ve dolaylı olarak kıymetli olmanın bir yöntemi olarak sunulması gibi. Tamamıyla kafası karışmışlar memleketi.

Ağır ol molla desinler.

Hiçbir zaman ağır olamadım, iyi anılmadım. Kendimi bildim bileli çiçekli uçuşkan elbiseler giydim, iki far varsa ortada, simli olanını seçtim; bir günden bir güne sessiz kalmadım yaşamaya, hep kendimi söyledim. Sonuçları oldu tabii neredeyse bedel diyebileceğim. De... demem. Kendine acı-mak kötü bir seçenek. Kurban dediğin kesilip yenir sonuçta. Onurlu bir ölümle bitmez hikâyesi.

Bana kalırsa hayatta insanın başına gelmiş, gelen, gelebilecek en kötü deneyim bir, bir yakınının öldürülmesi, iki bir yakının intiharına şahit olmak ama sonucuna müdahil olamamak.

Ofiste avazım çıkıp kendimi masanın üzerine attığım o gün bunlardan ikisi de olmamıştı bana ama sinirliydim. Bıkmıştım, tükenmişim aman da işte şu oldu bu oldu, arkamdan konuştular, beni sattılar, hakkımı yediler demiyorum. Onları zaten yapıyorlar. Her gün yapıyorlar, gözümün içine baka baka. Ben de kızgın bir kumru gibi veyahut zorla evlendirilmiş bir gerdek gecesi kahramanı, gözlerimi hiç kaçırmıyorum. Utansınlar diye değil. Utanmazlıklarından iki aynanın arasında kalmış gibi sonsuzca yansısınlar diye.

Işıksız, florasız lambaya, duvar manzarasına mahkûm, havasız, müdürlerin canının her istediğini yapabildiği, şikâyet ettiğinde “ama onlar müdür” repliğiyle kucaklandığın bir yerde çalıştığım için de sınırlı değildim. Memleketimde padişahlık kültürünün geride kalmadığının farkındayım. Payitahtın bir parçası olmanın da yalakalıktan, herkese kusur bulup mış gibi yapmaktan, seksten kimi zaman geçtiğinin farkındayım. Farkında olmam yana olmamı sağlamıyor. Sınırıma kaynak bile olmuyor. Alkatraz cezaevi Amerika’da. Burada onbinlerce kapı, yüzbinlerce pencere var.

Masanın üzerine bu yüzden çıkmadım.

Balkonlarda nisanda açmaya başlayan sardunyalar, iki kere numaralandırılmış apartmanlar, yolda vereceğin bir parça simit için kavgaya tutuşacak tavuktan büyük martılar, kırmızı bileklikler var. Bu neyin kavgası?

Ve her kavgada olduğu gibi bu neyin korkusu?

Yıllar önce bu kurumsal meselelerin çok uzağında, bahçe katı bir evde, çocukların sokakta çığlık atarak oynadığı bir mahallede, kaldırım taşlarının üzerinde, “seviyorum seni, asi delikanlın” yazan bir semtte yaşarken de aynen bunu düşünüp duruyordum, bu neyin korkusu?! Sanki bir adım atsa, bir cümle kursa, bir istekte bulunsa camdan kemikleri kırılacakmış gibi kaygılanan insanlardan yorulmuştum. Nasıl bir ülkeydi burası?

Kurumsal hayata ilk girdiğim zamanı düşünüyorum da, küfür etmek aklımdan geçmezdi. Siyah bir çift pantolon almış-

tım, sevimliymi ummuştım. Bir kırmızı ruj, bir de deri siyah kalın topluklu ayakkabı, hop tamamdı.

Tamam değilmiş. Ali Cengiz ikilisi olmadan olmuyormuş o iş. Pantolonları aldığım la kaldım, iki dirhem bir çekirdek yürüyen bir hayal kırıklığıym.

O gün sinirliydim çünkü fenalık gelmişti artık. İkra h gelmişti ikiyüzlülükt en.

Bağ ırmak istedim. Yeterince bağırırsam denize girip uzun uzun yüzmüşüm gibi temiz hissedeceğimi fark ettim.

Etrafa baktım.

Beliz: Bu sabah zayıfladım. Bu öğlen çok yedim fena halde şişmanım. Akşam içmemem gerekirdi. Bu sabah zayıfladım. Bu öğlen çok yedim fena halde şişmanım. Akşam içmemem gerekirdi. Bu sabah zayıfladım. Bu öğlen çok yedim fena halde şişmanım. Akşam içmemem gerekirdi. Beliz için hayat ritmik şikâyetten ibaretti.

Yeliz: Siz hiç bir şey bilmiyorsunuz öyleyse ben her şeyi biliyorum. Ben her şeyi biliyorum öyleyse siz hiç bir şeyi bilmiyorsunuz. İşte Yeliz'in özeti.

Filiz: Temiz kızdı Filiz, biraz gereğinden fazla safça. Küfürlü konuşması öfkesinden değil, kız lisesinde okumuşluğundan kalma. Çok iş becerip hiç bir şey gösteremeyenler var ya, onlardan. İyidir Filiz ama yetmez bir saniye daha bu koltukta isyan etmeden oturmama.

Erman: Hani lisede sınıfın arka tarafında oturan, ne kankan ne bulaşan, arada ucunda cinsel göndermeli, tamamıyla manasız esprilerle kızları güldüren, ne sınıfta kalan ne takdir alan erkek öğrenciler vardır. İşte onlar okuldan sonra ne yapıyor diye merak ediyorsanız söylüyorum; kurumsal hayatta çalışıyorlar.

Derman: Kısmetini arar durur Derman. Günümüz kızlarının gözüne kestireceği vasıflardan uzak, bir Peyami Safa karakteri gibi, guguk kuşlu bir saatin olduğu duvar kâğıtlı evlerde oturan birisi gibi, aynaya bakınca hiç kendiyle karşılaşmayan birisi gibi kısmetini arayıp duran birisi Derman. Ne terfi eder, ne azar işitir. Ne uzar ne kısalır. Derman'ın hep içi sıkılır.

Ferman: Kör göze parmak bir çok bilmişlik, akıllara zarar bir çirkinlik, çiçek bozuğu esmer bir ten, yağlı saçlar, korkak bakışlar. Temsili bir baykuşla, sinsi bir sarmaşık arası. Hangi arada kendini adamdan saydırdı? Koyun olmayan diyarların keçisi, eğitimin, deneyimin, terbiyenin değersizliğinde şef, başkan, müdür. Ferman.

Etrafa baktım. Böyle sanki tüm el ve ayak parmaklarım uyuşmuş gibi bir his oluştu. Karıncalanma gibi, sahilde uyuyakalmışım da bir an nerede olduğumu bilmediğim bir yere uyanmışım gibi. Hani hava çok sıcak, saçlarım çok uzun, toplamak zorundayım ve başka bir varoluş yolum yokmuş gibi bir his oluştu. Mecburdum ve çok zevk alıyordum. Sonunu bilmeden, her adımın sarhoş eden heyecanında kaybolarak.

Yaptım.

Çıktım masanın üzerine ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Sonunda oldu. Olacağı belliydi. Avazım çıkar.

Kovulacağım barizdi.

Ama değdi.

Her işte bir hayır var.

KILIÇ ÇİÇEKLERİ

Gözleri kapalı, ifadesi huzurlu, ruhu aydınlık. Ölüm bazen gerçekten de güzelleştiriyor insanı. Yaşamak dediğin başlı başına bir endişe güzellemesi sanki. Bitti mi endişe de gidiyor yani. Yok oluyor.

Evrende hiçbir şey yoktan var olmaz ve vardan yok olmaz diyenler yanılıyor. Oluyor işte. Ölünce endişe yok oluyor.

Bembeyaz saçları vardı benim babannemin. Önündeyse sarıya kaçan bir demet perçem. Hep kenarı boncuklarla işli tülbentler takardı. Sanki toplam beş vakit değilmişcesine namaz, durup durup abdest alırdı. Babannem çok güzel kadındı benim, böyle minare yıkılmış mihrap yerinde denir ya, öyle. Boylu poslu ama iri olmayan zarif bir kadındı. Ölene kadar kendi dişlerini kullandı. Liz Taylor gibi güzel yaşlandı. Palaya değer vermezdi üstelik, bir kışı ikiden fazla elbiseyle geçirdiği sayılıydı. Gerekmez, derdi hep, neticede pala.

Ültimeatmaları meşhurdu babannemin. Bir kez dedeme vermiş. Üç çocukları varken, hem de biri yeni yürür, biri ‘neden’ çağında, öbürü kundakta iken daha demiş ki, Ahmet ev alacağız. Olmaz, demiş dedem, ben bir memurum Nadide, çocuklar biraz büyüsün öyle. Susmuş babannem, tartışmayı sevmezdi zaten, tanıdığım en dik kafalı kadındı. Ona çektiğimi söylerler, tabii tırnağı olamam da, işte susmuş babannem. Ertesi hafta bileziklerini satmış, biriktirdiğini, diktiğinden kalanı toparlamış, gidip yapılacak bir evin arsası için peşinat yapmış. Sonra ev aldık, demiş dedeme, şimdi taksitleri kaldı, maaşından ödeyeceğiz. Dedem inanmamış önce, şaka sanmış, itirazı deneyince de yemiş meşhur ultiatomu. Ahmet, demiş, gerekirse boşarım seni, çocuklarımin başında bir dam olacak. İşte o kadar!

“İşte o kadar” sözü meşhurdu zaten. Ölmeden önceki yaz, ki seksen altı yaşını sürüyordu o sıralar, mutfağı değıştireceğim diye tutturdu. Etme eyleme, sen kışın halama geçince yaptırırız, dedik, dinlemedi. Başında duracağım, dedi. Ben otuz yaşındayım, temizlik bile olsa evden kaçıyorum. Bir kadın evini bırakmaz, derdi, ben başlarında olacağım, o kadar! Herkes bir kere konuştu babannemle; halam, amcam, babam, kuzenler, gelinler, eniştelere. Herkes tek tek ultiatomu yedi. Sesini kesti. Bir tek ben şansımı denemedim. Biliyordum, babannem dediyse mutfak değışecekti. Değışti. Başında bekledi. Herkes çok kızdı yoruluyor diye ama dinlemedi. Tertemiz etti orayı, sonra halama geçti. İşte o kadar!

Kimseye yük olmak istemezdi babannem, kendini bilirdi. İnsanın kendini bilmesi gibisi yok. Bir kez birini turalım sana, demiştim, aman kızım elin kadınıyla uğraşamam,

dedi. Ben geliyim sana yerleşeyim, dedim. Aman yavrucuğum sen beni çekemezsin, dedi, ben yaşlıyım. Kendini bilirdi babannem. Bir kez ona temizliğe gelen kapıcımız için, dibi köşeyi bırakıyor, görüyorum ama söyleyemem. Kendim mi yapacağım sanki, demişti. Yüksüzdü babannem. Hatta insandan yük alırdı.

Hep okurdu bize. Düzenli kurşun dökerdi. Üşenmezdi hiç. Kuzenimle bana aynı kahve fallarımızda olduğu gibi hep uzun boylu, beyaz tenli bir denizci görürdü kurşunlarda da. Nazar kalmasın üzerinizde, zaten kendiniz bir iş beceremiyorsunuz, derdi, ben kocamı ilkokulda seçtim. İlkokuldayken dedem babasının öğrencisiymiş, onu okula sırtında taşımış, onu söylerdi. Durur durur başımıza kakardı. Atom karıncam, derdi bana, öperdi sonra. Kucağına yattırdım. Niye böyle oldun sen a kızım, derdi, büyümedin hiç. Her şeyimi bilirdi babannem ve hiç fikri yokmuşcasına sakın devam ederdi hayatına. Velvele vermezdi etrafı. İnanırdı ektiği kılıç çiçekleri varınca tavana kısmetimizin bizi bulacağına. Âşık oldum babanne, diye ona giderdim, işten üzdüler diye ona sarılırdım. Kocaman.

Kalçasını kırıldığından beri biraz yavaştı ev işlerinde, yardım da kabul etmezdi. Liseden beri aynı şey çıkan falım için her uğradığımda o gün içmiş de olsam Türk kahvesi içerdim. Çünkü ancak o zaman izin verirdi birikmiş bulaşığı yıkamama.

Melekti babannem. Gittikten sonra hiç rüyama gelmedi. Bir duygu oldu sanki. Nasihatleri gökkubbede hoş bir seda.

Yüksüzdü babannem.

Bir duruşu vardı.

“Yavrucuğum, kadının bir duruşu olmalı. İşte o kadar!”

Deniyorum babanne, merak etme, dimdik deniyorum, evimin köşesinde kılıç çiçekleri.

TİMSAH

Küçükken insanın korkuları daha mantıklı oluyor sanki. Daha gizemli. Bir de baştan çıkarıcı. Ben mesela küçükken en çok ne karanlıktan, ne mezarlıktan, ne annemle babamın gitmesinden korkardım. En büyük korkum Rahmanlar'dı. Semt olan Rahmanlar. Neden bilmiyorum. Nedeni yok muhtemelen. İsme bakın yeter. Rahmanlar. Rahatlıkla sorabilirim: Siz neden korkmuyorsunuz Rahmanlar'dan?

İkinci korktuğum şeyse Hacıbey'den dondurma aldıktan sonra karşıdan karşıya geçerken külahın üstündeki dondurmanın düşmesiydi. Saniyeler içinde caddeyi geçmeye çalışırken neredeyse iki seferden birinde düşerdi dondurmam. Ağlardım çok. Yalvarırdım anneme gidip bir daha alalım diye. Ben dondurmasına meftun bir kızdım!

En çok bu ikisi ya, böyle durumlarda üçlenir diye yazıyorum, üçüncü korkumsa askerlerdi. İlkokulda her sene gezdiğimiz sarayın kapısındaki nöbetçi askeri görmeyeyim; yay-

garayı basardım. Öğretmenimiz zor sakinleştirirdi beni. O nasıl oluyor da silahlı birine güvenirdi anlamazdım. Yıllarca anlattı aslında, askerler yalnızca düşmanlara doğrultur dedi tüfekleri, o dedi de, ben düşman olmadığımızı nasıl anlayacaklardı, hep oraya takıldım.

Çocukken korkmak normaldi bir noktaya kadar. Pek yadırganmadım.

Büyüyünce korkuları değişiyor insanların. Zorunlu olarak kalıpların içine sıkışıyor çoğu zaman hayatı gibi. İşe gitmek, eve gelmek, yemek, içmek, sosyalleşmek gerekiyor büyüyünce. Bir de çılgın bir sahip olma dürtüsüyle edindiklerini kaybetmekten dehşetengiz bir şekilde korkmak gerekiyor. Hep aynı minvalde dolaşüyor hikâyeler. Edinilen nesnenin sana sahip olması sorunsalı sanki yetişkinlik. Bir ev alıyorsun. İki senede bir boyatman gerekiyor, parkeleri çizmemen, koltuk kılıflarını lekelememen gerekiyor. Her hafta ya da hafta aşırı dip köşe temizlemen gerekiyor. Halıları da havalandırmalı. Bir araba alıyorsun. Bakımları bir yana, durduğu yerde eskiyen lastiğe ödedikçe ödüyorsun. İçinde sigara içse bir arkadaşın, etinden et kopuyor, yutkunuyorsun. Bir elbise alıyorsun. Birkaç giymede temizleyiciye gitmesi gerekiyor. Ayakkabıların düzenli boyanması, evden çıkarken parlatılması gerekiyor. Kayıplık sanki yetişkinlik, nesnelerle bakışlar arasında. İsyan edeceğin noktalar bile belli. Korkacakların işaretli. Sahip oldukların. Onları ne pahasına olursa olsun korumak zorundasın. Kendini kaybet sen onlardan kopmayacaksın. Tohumlar, hayvan hakları, sokak çocukları gibi şeyleri takmayacaksın. Eğer sen bir yetişkinsen arzula-
dığın nesnelerin ardı sıra yol alacaksın.

Ben değilim. Ne yalan söyleyeyim biraz ocuk kaldım. Bugün hâlâ en çok, beni bir timsahın yemesinden korkarım.

TELVELİ KAHVE

Sevgilim,

Bu sabah hiç bilmediğim aydınlık bir odada, panjurlardan içeri sızan güneşle uyandım. Mavi. Mutluluk ile şaşkınlık arası bir duygu çörekledi içime oysa yüreğime öküz oturmuş gibi uyanmıştım. Ağladım biraz, tuhaf geldi bunca huzur, insanın kendini gerçekleştirebiliyor olmasına şaşırdım. Balkona çıktım. Çamaşır ipine yerleşmiş bir kör kedi gördüm. İkinci katta oturuyorum ben artık, sürpriz oldu kedi ile karşılaşmak. Işıklı bir sabah, çapak, bir kör kedi. Hem de tekirdi.

Sevgilim kızma, gitmem gerekti.

Hellim kızarttım bu sabah. Telaşım geldi aklıma, güldüm. Seninleyken hellim kızartmıştım hani bir gün, sen karşımdaki geniş, çirkin, kiremit rengi koltukta oturmuştun, izlemiştin beni, ben naneleri bileğime dolamış gibi... derken

karnım ağrımıştı. Çok ağrımıştı, çaktırmadan kaçmıştım, sen sigara içiyordun. Anlamış mıydın onca heyecanlandığımı? Hani senin yüzünden demiştim, hellimi yutamazken. Senin yüzündendi sahi, içim acımıştı. Ben sana hiç hellim kızartmadım. Elimden yemedin bir dal nane. Ama kabul et, sevmiştin o patlıcan söğürmeyi. Bana o gün çok güzel bakmıştın. Salçalar, soğanlar, doğranmış patlıcanlar arasında.

Unutmadım.

Sevgilim, çok şey gönlüme göre biliyor musun? Mesela beyaz ferforje demir ardına gizlenen cam güzelleri. Biliyorsun hiç çiçek bakamayacağımı söylerdim sana, evimiz olsa menekşelerimiz olmayacaktı, belki birkaç kaktüs o gül hatırına, kaç tanesini kuruttum, kaç tanesini de çürüttüm diye anlatırdım uzun uzun. Ben anlattıkça döktüğüm sudan asit akarcasına ölürdü çiçeklerim bir bir. Şimdi öyle değil biliyor musun? Mücadele etmeyi bırakınca, akınca yaşamla yan yana, öyle değil. Şimdi cam güzellerim en kıymetlilerim. Akşamları sıcaktan yere bakıyor yüzleri, su veriyorum, sabahları o güzel yaz serinliklerinde dikelmış oluyor çiçekleri. Bişey diyeceğim, dalga geçme ama... Neyse!

Çok şey gönlüme göre, gönlümü yeniden her sabah, öğle sonrası ve akşam yağurmaya çalışıyorum. Gönlüm yorgun. Yoğurt yapıyorum bazı bazı unutmak için, bazen çilek reçeli, portakal kabuklu zeytin... Çok şey gönlüme göre; sevimli, panjurlu, balkonlu, ıdıklı, mutfak tezgâhı geniş bir evde oturuyorum, önümde cam güzelleri, içim sen sen hâlâ, göz göz kahve falları gibi. Uyuyorum, uyanıyorum, elbiseleri katlıyorum, ojeleri sıralıyorum, lambaların tozunu alıyorum. Gönlüme göre beyaz duvarlar, asılı mavi boncuklar,

bir sürü kitap, defter, yuvarlak metallere yazılmış film bir sürü...

Bu duyguyu hatırlıyorum. Unutmuşum demek ki bir ara. Hatırlıyor musun, bir zaman, birkaç yıl önce hani, ülkenin bir ucuna gitmiştim çalışmaya, uzun uzun yolları aşıp, musluklarından sıcak su akmayan, yazı kış, kışı yaz mağaraları olan bir yere varmıştım. Hah işte, oraya vardığımda tuhaf bir otele yerleştirmişlerdi bizi, sıradan bir yol oteli. Şampanya rengi yamuk yumuk duvarları vardı. Küçük bir odada dört yatak. Çok sıcaktı hava ve musluklardan yalnızca hava sesi geliyordu açınca. Çok memnundum halimden yine de, uzaktaydım çok, uzaktaysam değemezdin bana. Dinlenmişim tüm gün uyuyarak ve akşamüstü yerleri, tavanları, her yanı halı kaplı o kafede oturduğumda defterime yalnız dört kelime karalamışım “Ağrı’da bir gönül ağrısı...” Demek o zaman nereye gitsem ayalarımındaki çizgi olduğunu kavramamışım daha.

Sevgilim, bazen erik yeşili bir gece lambasının ışığında düşünüyorum da hayat bir acayip, heyecan verici, diş kamaştırıcı bir deneyim. Susuyorsun yaşarken. İçindeki denizler çekiliyor, sonra coşuyor yeniden. Mesela karşı apartmanın adı yeşil yapışkanlı harflerle konmuş, ilk harf sağa doğru yamuk, çok bilinen bir edebiyat dergisi, çok insana acı bir ömür vergisi, hem de sahip olunan anlamına geliyor. Beyaz bir masanın üzerine koyduğum bu bilgisayarın amorsundan gözlerim apartmanın ismine dolanıyor.

Bugün uzun zaman sonra ilk defa biriyle yan yana kahve içtim. Karşılıklı değil ama dikkatini çekerim. Yan yana, uzunca bakarak havaya, seni düşünmeden, belki yalnızca yaprak-

ların yeşiline dalarak, denizin nasıl hava bulutluyken mavi olduğuna takılıp yudum yudum karton bir bardakta kahve içtim. O ilk kahve içtiğimiz gün tüm tanıdıklarımın karşımıza çıkmasına inat, onca kalabalıkta bir kişiye bile çarpmadım. Çok sevdiğinde, huzurlu olduğunda tüm dünyanın birlik olup sana yardım ediyor olması gibi, telaşlandığında da birlik olup dimdik karşında duruyorlar. Asteriks'teki Romalı askerler gibi. Rengi kendinde gizli.

Seninleyken biz telaşe güzelleriydik.

Biliyorsun, hayatta en sevdiğim film Paris-Texas benim. Korktuğum, seviştiğim, masamdan kaldıramayıp, içime sığdıramadığım, tek izleyişte ezberlediğim film. Ben de çok kadın gibi çünkü Travis sensin demek isterdim, değil ama. Yalnız bütün adamların sesi sensin hâlâ.

Sevgilim, pek çok gün gül kurusu çizgili bir duyguyla uyanıyorum, bilmem hatırlıyor musun, kedi resimli. Uyanıyorum ve aklıma gelen tek şey gitmek; pek çok gün gidilen yol, varılan yerden kıymetli. Yolda benzincilerden, numarasını hiç bilemeyeceğin yerlerden, oyunca, haritadan takip eder gibi, saçtan ince bir çizgide adım atar gibi seni arayacağımı düşünüyorum. Kaktüslere bakacağımı sonra, pantolonu askı ile tutturulmuş tuhaf sarışın, erkek çocuklarının üstü açık arabalardan beni seyredeceğini, garipseyeceğini; kendimi Göztepe'de, çocukken gittiğim parkta, salıncakta hayal ederken, rüzgârın yanağımı yakacağını düşünüyorum. Yanık yanaklarım leke leke, söylene söylene benzinci lokantalarının tuvaletlerine gireceğimi. Yine kadın erkek tarafını karıştırarak. Yine güzeliz, yine sarsak.

Nasıl desem, zalimliğine şaşırdığım oluyor hâlâ bazen. Kendi sabrımın önünde saygıyla eğildim. Turuncu şekerleri pembelerden çok sevdiğim zaten biliniyor, orta yaşlı teyzelerden amcalardan korktuğum, hele yaşıma yaklaştıkça ve canım yanınca değil de orta yerde bir haksızlığa şahit olunca avazımın çıktığı biliniyor. Bildiğin gibiyim. Gözlerim boncuk ve koyu taveli kahve, kollarım kalın, ellerim beyaz, boyum minyonca.

Sevgilim, gittim ben.

Seni çok seviyorum hâlâ.

AYRILIK

Birsen Teyze öldü.

Hiç beklemediğim bir anda, olmadık bir durumda, o kadar acıdan zarafetle çıktuktan sonra öldü. Sözcükler tükendi. İlk bir yağmur döküldü bulutların arasından. İstanbul gözüme bomboş göründü.

Birsen Teyze öldü.

Kadın gibi kadındı Birsen Teyze. Zorlama değildi hiçbir davranışı. Her gün sabah namazıyla uyanır, her akşam yatırdan sonra yatardı. Gün boyu doğurduğu altı çocuğa yetiştirmek için koşturup, kocasını hep sevgiyle sarmalardı. Severecek evlenmemişlerdi ya, seçmişlerdi birbirlerini. Onların zamanında sevmek yoktu zira, taliplerinin arasından seçmek vardı. O da iki kez görüp Mehmet Amca'yı seçmişti. Birkaç kez de mendiller düşmüştü toprak sokaklara, mektuplar gidip gelmişti. Mehmet Amca hiç nezaketsizlik etmedi, hep Ebe

Anne denen bir aile büyüğüyle yolladı mektupları, geleceğe dair meramını anlattı. Birsen Teyze hep biraz daha yaramazdı, mektupları kız kardeşiyle yolladı, müstakbel kocasıyla hayallerini paylaştı. Evlendiler. Çocuk üzerine çocuk getirdiler dünyaya ve o üç oğlan üç kızla birlikte büyüdüler. Şen kahkahalar bahçedeki asmanın altında yankılandı.

Sonra o hastalık geldi. Yaşadığı kentte ne olduğunu bulamadılar. Yine de biliniyordu, kalbindendi derdi, kalktı İstanbul'a geldi. Birsen Teyze ile benim hikâyem o günlerde çakıştı.

Birsen Teyze dedemin yeğenydi. Ben de ailem boşanırken dedemlerle kalan bir çocuk. O zamanlar mütemadiyen denk geliyorduk. Birsen Teyze hastaneye gidiyordu, ben okula. İkimizin binaları birbirine benziyordu. İkimiz de içeri girince bir daha çıkamayacağız buradan sanıyorduk. İçimizi derinden gelen bir korku kaplıyordu. O tedaviden tedaviye binadan binaya yataktan yatağa koşturuyordu, yine de kahkahaları azalmıyordu. Ben buldumcuklar ailesinin elinde pamuklara sarılırken zehirlenmiş gibi somurtuyordum. O her konuda fikir beyan ediyordu, ben nükleer tehlikedeki salyangoz gibi kabuğumda oturuyordum. O yaşamak için hiç vakit kaybetmiyordu, ben zamanın geçen bir şey olduğunu bilmiyordum. O hiç kimseyi ayırmıyordu, ben herkese nefret kusuyordum. O gülüşlerinde bile hüznü barındırmıyor, herkesle her şeyle eğleniyordu, ben lunaparkta bedenimi taşımaktan aciz çöküyordum. Bir gün yine bize gelmişti. Anneannem ve dedemle oturduğumuz eve. Dedem dışarıdaydı, anneannem kısa bir sohbetin ardından çay koymaya gitmişti hemen. Benimle aynı odada kalınca muzip bakışlarıyla etrafı süzdü önce, sonra anlatmaya başladı. Dedikodu

günah değil biliyo musun, dedi, günah olan gıybet. Yani şu Abdullah Ağabey'inin anneannene yaptığı kabul edilir şey değil elbet. Koskoca uçağı kaldırıyo indiriyoy, bir düşüverse ne olcek Allah vermesin? Odadaki halının desenlerine gizlediğim gözlerimi yerlerinden çıkardım, ona baktım. Büyük bir ciddiyetle anlatıyordu. Hiç de gelecek hafta hayati bir ameliyat olacakmış gibi durmuyordu. Tuhaf tuhaf baktığımı görünce sustu. Sonra kendini alamadı, sordu: "Öyle değil mi ama?" Gülmeye başladım, gülücükleri kahkahalar izledi, sonunda katıldım kaldım. Anneannem mutfaktan gelip, "Eda, rahatsız etme Birsen Teyze'ni, hadi bakayım" demeseydi gülme krizinden nefes alamaz olacaktım. Koşarak balkona çıktım. Uzun zamandır almadığım o taze nefesi aldım. Yeniden yaşamaya başlamıştım. Ama o.. Ölüyordu sanırım.

Yanılmışım. Ölmedi. Ama içinden keşke ölseydim demiştir binlerce kez, eminim. Öylesine acı bir deneyimdi geçtiği... Ameliyata gireceği hafta tetkikler için hafta başında yattı hastaneye, cuma büyük gün diye zihnini de bedenini de hazırladı. Çarşambadan gelecekti kocası ve çocukları, cuma sabahı da kalbiyle ilgili dertten kurtulacaktı. Ertesi aysa memleketine doğru yol alacaktı. Her şey yolunda giderse olacaktı tabii bunlar, olmaması da yüksekçe bir olasılıktı. Sonra o Allah'ın belası çarşamba günü kocası ve üç çocuğu İstanbul'a doğru yola çıktılar. Ve gelediler. Hepsi trafik kazasında öldü. İnanamadı Birsen Teyze gelmemelerine. İnanamadı. Sustu. Bir tek arada bir eşinin lafını ediyordu. Can yoldaşı değilmiş, beni yarı yolda bıraktı, diyordu. Allahtan cep telefonu yoktu. Kimse tek bir cümle kuramıyordu. Doktorlar yanağını okşuyordu. Birsen Teyze gözleri bomboş pencerenin dışında, soluyordu. Dedem buldu çözümü. Ben konuştum, işlerden yola çıkamamışlar Birsen, dedi, cuma gele-

cekler. Ameliyattan çıktığında yatağının başında göreceksin hepsini. İnanmadı Birsen Teyze. İnanmış gibi yaptı. Sustu. Beklemekten başka yol yoktu. Ameliyat iyi geçti, diğer üç çocuğu gelip annelerini bekledi. Haftalar geçtikçe söylendi yavaştan olanlar. Gelirken bir kaza geçirdiler dendi. Durumlar iyi değil, haber bekliyoruz dendi. Birsen bitti dendi. O zaman aldı Birsen Teyze yoldan gözlerini, dedeme çevirdi. Biliyorum ağabey, dedi dedeme, zaten hiçbir şey gizlemeyi beceremiyorsunuz, iyi ki ajan filan değilsin sen, filmlerdeki gibi! Çok uygunsuz bir durum biliyorum ama ben yine kahkahalara boğuldum. O da ilk o zaman güldü ameliyattan sonra. O dakika biz kardeş olduk onunla.

Yıllar geçti üzerine. Yıllarca geldi gitti şehrimize. Tedavi için gelirken pek çok kez evimizi şenlendirdi. Güldürdü. Güldü acılara. Bana tüm ailemden fazla yaşamayı öğretti. Çok akıllı, çok coşkulu bir kadındı Birsen Teyze.

Hiç unutamadığım anılarımızın birinde evde oturmuş kuruyemiş yiyorduk. Hani insanın kendisini kaybettirecek kadar bir yiyeceğe dadandığı olur, öyle leblebiye dadanmıştık hepimiz. Ben büyümüş lise sona geçmiştim. Sürekli test çözüyordum. Anneannem bir süveter örüyordu bana. Birsen Teyze televizyona bakıyordu. Hepimiz ölçüsüzce sarı leblebiye gömülmüştük. Telefon çaldı. Anneannemin ilkokul arkadaşı Tahsin Amca aradı. Hasret giderdiler. Meğer Tahsin Amca gençken Birsen Teyze'yi beğenirmiş, Birsen Teyze de onu. Anneannem sıkıştırdı Birsen Teyze'yi aramanın üzerine, bak söyleseydim Tahsin'e, dedi, belki olur aranız. Söyle valla yenge, dedi Birsen Teyze, bak benim aldığım öldü, keşke onu alaydım, hiç değilse dururdu! Yine düşünürse yine alırım ben onu! Çok zeki, çok hazırcevaptı Birsen Teyze.

Hayat onun için bir arzuydu. İçi ışırdı insanın ona bakınca. Ruhu aydınlanırdı.

Her geldiğinde bulgur getirirdi bize. Antakya'ya özgü kara bulgur. Bu kez de öyle oldu. Dört gün önce gelmişti İstanbul'a. Doktorlar her zaman olduğu gibi durumunun kritik olduğunu söylemişlerdi. Takmadık. Son on iki yıldır yaşamasının mucize olduğunu söylüyorlardı zaten. Tıp Birsen Teyze'nin yaşam aşkından anlamıyordu. Yine ameliyata girdi. Çıkamadı. Hastane bahçesinde kalakaldık. Hepimiz birbirimize baktık. Ağlayamadık. Utandık biraz. Onun gibi birine nasıl veda edilir, hiç tasarlamamıştık.

“Ufacık bir bela seni kurtarmaya yeterdi belki de: Her şeyini kaybederdin, savunacak bir şeyin olurdu, ikna etmek için, duygulandırmak için, söyleyecek sözlerin olurdu. Ama sen hasta bile değilsin. Ne gündüzlerin ne gecelerin tehlikede; gözlerin görüyor, ellerin titremiyor, nabzın düzenli, kalbin çarpıyor. Eğer çirkin olsaydın, belki çirkinliğin göz alıcı olurdu, oysa çirkin bile değilsin, ne kambursun, ne kekeme, ne çolak, ne de kötürüm, topal bile değilsin.”

Georges Perec yazmış, Birsen Teyze'yi yıkayıp paklayıp yolladıktan sonra eve geldiğimde Roll'da okudum. Sonra da dergiyi kapadım.

Ah Birsen Teyze! Sen kadın gibi kadındın!

YARIM

“Sen benim sende gördüğümün yarısını görersen, zaten kendine bunu yapmazsın,” dedim. Öyle baktı. “Nasıl yani?” demedi. Hiçbir şey demedi, baktı öyle, sonra yeniden ekrana gizlendi. Deli gibi bağırmak istedim. “Sorsana,” demek istedim, “be adam merak etsene! Sorsana!” Oysa soracak olsa gördüğümün en az yarısı ederdi.

Babam memurdu benim, yazları memur kamplarına giderdik. Babam hiç sevmezdi oraları ve hep geç gelirdi, son iki gün, müdürdü işyerinde, geç gelirdi, annemle ben dönmeden iki gün önce filan ve çok geç saatte, akşam yemeğine geleceğini söyleyip benim kucagında sızacağım saati bekler de gelirdi. Kaçar mıydı babam bizden, kaçmazdı herhalde, elinden başkası gelmezdi. Oldum olası imkânsızlardan nefret ederim, o yüzden bilim kadını oldum. Çözüm üretemeyeceğim hiçbir şey olmasın, sevdiğim kimse yarım kalmasın istedim.

Tüm o dedikodu kazanı sıkardı onu, yorardı, egzotik bir kuş gibi etrafına bakardı. “Neden buraya düştüm, nerde kaldı kalan yarım, ben nerde kaldım?” der gibi etrafına bakardı, upuzun dümdüz kirpiklerini kırıştıtırıp büyük siyah gözlerini açardı. Gözlerim ona benzer. Baktığım yerde benim yansımam. Hiç anlamadım onun eksik kalışını... Babam kısa boylu bir adam, dedem gibi. Dedem gibi esmer, yağız demeye varmaz dilim. Babannem dedemi hiç beğenmemiş, âşık olmuş ama beğenmemiş; ondan belki kuzenlerimle bana baktığı tüm fallarda uzun boylu, denizci şapkalı, beyaz tenli adamlar anlattı. Babannemin gördüğü adamları hiç görmedim, babanneme benzemez gözlerim. Onun elaydı, benim kahverengi siyah çerçeveli, ben hep esmer adamlara yandım.

“Mesela yürürken, yanımdan geçerken, hiç değilse o zaman, ben senin adım seslerini sayarken gözlerini saklama. Kalk o ekranın başından. Kaçmak bir yol, bir de sabah uyandığında -bu bir sabah da olsa, yirmi beş yıl her sabah da olsa- ben iyi ki seçtim bunu diye bir yol var,” dedim. “Öyle bir kadın yok Eda,” dedi. Baktım öyle, yukardan, aynı sınıftan değilmişiz gibi, tıpkı kedilerin kadınlardan üstün olması gibi, erkeklerden üstün olmam kadınlığımdan geliyormuş gibi, file çorabımla oynamamı gizlemenin yolu konuşmakmış ve susmakmış aynı anda gibi baktım. Bakakaldım. “Bu ne güvensizlik,” diyemedim. Ancak kendine güvenmeyen bana güvenmeyeceğini bilecek yaşıydım.

Bir gün babam kampa gelmiş; benim en korktuğum hayvan timsah ve yılan, yani arıdan korkmam, beni bir arı soktu o gün. Elimde kırmızı üzerine beyaz puantiyeli topum, arı kovanına düşmüş gibi ağladım. Babam bal kızım diye sevdi beni, kucağında eğledi. Babaya, dayıya düşkün olur

kız çocuklar, derler, ben de öyleydim. Elimde kopardığım bir aslanağzı saatlerce burnumu çektim. Babam bana çok düşküncü ama zor adamdı. Kendi dünyasında yaşırdı. Yas kahverengi, bulanık suydu ve hiç misafir kabul etmiyordu. Ben çocuktum ve alerjik olup bir arının sokmasından büyük bir acı hayal edemiyordum. Ağladığım sürece babamın kucağında oturabiliyordum.

Eve gelince canım yemek yemek bile istemedi, kendimi derdest edip yattım. Üzerimde patlıcan moru, polar bir battaniye, yatağın kenarında pijamalarım, üzerimden çıkan pantolon, tişört, don, fanila. Çıplak yattım. Elimde olsa böbreklerimi de çıkarıp kenara koyardım. Midem bulandı fena. Bir baktım, yanımda en yakın arkadaşım! Mor bir leğen çıkardı yatağın yanından, midemde ne varsa, ki öz suyundan öte bir şey yoktu, çıkardım. O kadar çaresiz baktım ki gözlerine, “Uyu,” dedi en yakın arkadaşım, “bazen olur öyle.” Olmazdı, o da biliyordu, olmazdı eğer... Eğer mesela yan yana otursak önümüzde dolu boş bir ekran. Otursak ve ben aslında onun alt dudağının amorsunda kalıyorum. Başka şey görmek imkânsız. Öylesi bir amors ve tenine yapışmış o pis koku. Bir şey kokusu, bir renk sanki çamura yakın, başka bir ten kokusu, saçlarının terinden uzanıyor bana. Onun üzerinde başka bir kokuya yabancıyım, tanımıyorum kim. Herhangi biri zaten, o da herhangi biri artık. Hangi zehir olduğu ne fark eder hem, fareyi öldürdükten sonra.

Hiçbir şey görmedim. Körlüğüm gözümü kamaştırdı, beter kör oldum. Sadece ağzım dilim değil, sanki ciğerlerim kurudu. Başka bir kadının yanından geçtiğini bile görmemişim, ne bileyim kazağındaki kepekleri silkelediğini, o deli güzel ellerini bir sağa bir sola oynatıp bileklerini kıtlatırken

birinin nefes aldığını. Görmemiştim. Coşkudan, gelen dijital mesajdan, ah yemin ederim o kadar eğleniyorum ki, bardaklarından başka bir şey olmuştu. Biri onun göbeğine dokunmuştu. Yumuşak, çürük, delik deşik. Gördüğümü görse utanırdı biliyorum. “Neden?” demek istedim. Nedeni biliyordum. “Tamam da neden?” İçim kabuk kabuk ayrıldı.

O uzun, uğultulu koridorda günlerce yürüdüm. İleri geri, dura dura, ite kaka. Bir gün etek, bir gün pantolon, bir gün pantolon etek giyerek. Sefil yürüdüm. Her Allah'ın günü kaçmak isteyerek. Olanlara inanamadan yürüdüm. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik sözünü düşünerek, erkekliğin yüzde sekseni kaçmaktır sözünü hatırlayarak, içim yanarak, için yanan bir şey olduğunu öğrenerek, ellerini düşünerek, ellerinden kollarına, boyuna uyanan damarın daha güçlü atmasını bekleyerek yürüdüm. Babam gelip eğlemedi beni. Ben büyümüştüm, o ağaçlar ardında yatan, onu yarım bırakan kadını özliyordu, ölen kızını, yerini dolduramadığım. Yürüdüm. An gelir, yeniden gözünü açar sandım. Florasan lambaların arasında flu beni görür, şişmanlamamla dalga geçer de elimi tutar, kuru dudaklarını uzatır sandım.

Ellerim ateş, avuçlarımı dolu dolu alev sardı.

Çıktım iki katlı yatay binadan, yürüdüm.

Dursam, ölürdü o, sevişemezdik bir daha.

Yürüdüm.

Yolda belki korkmayı unutturdum.

ZEYNEL

“Deli mi sikti bizi pardon da, niye kaçıyoruz ki?” Yok böyle olmaz. Böyle diyemem. Korkar, gelmez kız o zaman. Korktu Zeynel. Kaba eti yanmaya başladı. Elleri terlemeye. Bak bak şimdi de tam göz hizasında ilik gibi hatun. Daha körpeçik, beyaz, onun esmer ellerine layık. Korktu Zeynel, ağzı dili kurudu.

Ne zamandır bakışıyorlar zaten. Yan sınıfta okuyor İlknur. On üç yaşında daha, ondan bir yaş küçük ama erken serpil-di maşallah, et but yerinde. Saçlar desen beline eriyor örülünce. Çekingen İlknur, sessiz, görüntüsü yeterince dikkat çektiğinden midir nedir, öyle kendi halinde kitap okuyor hep, öğretmen olacağını söylüyor soranlara. İtfaiyeci dediği zamanlar makara konusu olduğundan o konuyu kapattı çoktan. Arka sırada, cam kenarında oturuyor, okuyor, camlar griye boyalı, sınıftaki herkes gibi o da dışarıyı göremiyor.

Zeynel her gün görüyor İlknur'u. Her gün görmek için uğraşıyor. Kimi gün bir arkadaşından kalemtraş almaya gidiyor yan sınıfa, kendi sınıfında kimsede yok gibi; kimi gün, "Hadi oğlum uzun eşşeğel!" diye bağıyor kapıdan. Bazen yalnız dışardaki duvara dayanıyor, bakıyor öyle, büyülenmiş gibi okuduklarına bakıyor. İsimleri not ediyor sık sık, ilçenin kitapçısına soruyor isimlerini - anna karenina, madam bovary, bir de neydi işte bir leydi- bunlar kim abi? Küçük değil aslında ilçeleri, üç tane lise var. En iyisinde okuyor Zeynel. Ya en çalışkanların ya en zekilerin lisesinde. Zeynel ikincisi. Çok zeki. Öyle zeki ki ona tüm dünyayı atlatabilir gibi geliyor, annesini atlattığı gibi, gizli gizli sigara içişlerinde babasına yakalanmadığı gibi, tüm kızlarla 'kaçan kovalamaca' oynarken bir kere bile bir taşla takılmadığı gibi her şeyi atlatabilir gibi geliyor, ecnebi dizilerindeki pelerin sahibi adamlar gibi. De, bir de İlknur'a derdini anlatabilse.

"Seni görünce içimden kelekler kanatlanıyor. Evlenelim." Düşünüyor, altı ay oldu zevk suyu geleli. Evlenmeyecek de ne halt edecek? İlknur diğer kızlar gibi değil ki. Yüzüğü takmak gerek. Yoksa beklemez. Kim bilir kimler sırada hem. Bir kızı bin kişi ister, bir kişi alır. Zeynel'in İlknur ile konuşması gerek. Bir sigara daha çıkarıyor. Dünyanın acayıplığına akli ermiyor yine. Mesela okulun dışında tuttürebiliyor doyasıya, içine girince yasakoğlu yasak. Dut ağacına tırmanıp doymak bile yasak. "Kantinden alın," diyor müdür. Ah zaten o müdür yok mu! Her tür hinlik onun başının altından çıkıyor. Yok bütün sınıflar ortak sınav olsun, soruları söylemesin birbirine öğrenciler, yok efendim kızlarla erkekler yan yana oturmaların sıralarda, okulun çevresine demir yaptırılsın da dersleri kıramasınlar. Sokarım böyle işe de okula da diyesi geliyor Zeynel'in. Hem de her gün. Sonra İlknur giriyor okula. Nefti

yeşil kir toz göstermez bir çantası var, koyu lacivert, hanımefendilere yaraşır bir mantosu. İlknur varken kaçıp gidilmez. Son nefesi çekip içinden küfrediyor. Kadınlar küfür eden erkekleri çocuksu bulur, biliyor.

En sevdiği ders matematik Zeynel'in, bir de müzik. Kızlar ya davulcuya ya zurnacıya varır diye başlamıştı bu işlere ama artık önemsemiyor. Artık matematik daha önemli, mühendis olacak, inşaat mühendisi. İlknur'a kendi evlerini o yapacak. Annesini de oturtacak üst kata, rahmetli babasını aratmayacak. Tabii annesi hiç evlenmeyecek o zamana kadar, yoksa elin adamına ev yapacak hali yok. Annesi babasını seviyor zaten, biri ölünce yeniden evlenmek olmaz. O iş yabancılara göre. Bizde vefa var, aşk var, ömürlük sevdalar. İlknur da evlenmesin ben kalpten erkenden gidersem, diye düşünüyor. Ya evlenirse? Birden öfkeyle yanmaya başlıyor kulakları, ayakları. Ya evlenirse? Korkuyor. Gözleri yanıyor, sanki acı biberle kaşıdı. Hemen kendine geliyor gözleri dolunca. Kimse görmesin. Hem neden evlenecekmiş ki İlknur ondan sonra. Hem o zamana kaç tane çocukları da olacak.

Cumaların uğuruna eskiden beri inanıyor. Nazar çektiyse çok, annesi kırk kapıdan topladığı süprüntünün üzerinden onu cumaları atlatır. Kurşun cuma sabah namazından önce dökülür, üstüne babannesini tespih çeker. Bu cuma öğle arasında konuşmalı İlknur'la.

Öğle araları kırk beş dakika. Herkes yemek yesin, yeniden derslere ilgi duyabilmek için oynasın da oynasın diye. Zeynel büyüdü artık; ne oyunu, aklını fikrini bu kızıdan alamıyor. Aslında çok kız var çevresinde ilgi gösteren. Zaten bir evin bir oğlu, ablası var iki tane, bir de kız kardeşi tekne kazıntı-

sı. Uzun boylu, yeşil gözlü Zeynel, bıyıkları terli; şıarmadı kızlar arasında ama ne seçeceğini biliyor. Kadından ne beklediğini... Ateşe dönen pervane gibi çevresinde dönen kızların bugün ona yarın başkasına olduğunu biliyor, hem kaç tanesini öptü mahalle kuytularında. Kaç kere de söyledi, “Bak bizden bir şey olmaz, sen kendine helal süt emmiş bir adam bul, bir dokunduğuma dokunmam ben bir daha.” O zayıf değil, kızlar dinlemediler. Onun suçu mu, her şey sürekli bir daha bir daha olduysa? Hele o Songül yok mu... En çok ona katlanamıyor. Resmen yanlışlıkla üzerine bastığın bir sakız gibi hatun, ne yapsan izi kalıyor boynunda. Telaşa kapılıyor birden Zeynel, İlknur ya duyduysa bunları ya duyarsa... Onun gibi temiz, tersiz olmadığını duyarsa geçebilir mi elimin kiri deyip. Vicdanımı çok zaman önce babamın mezarında bıraktığımı anlarsa? Zeynel telaşlanınca hep ağzı dili kuruyor.

Cuma bugün günlerden. Zeynel bu hayırlı iş için sabah namazında abdestini aldı. 15 Mart Cuma. Mart ayı dert ayı, bizim buralarda mart ayı koyu soğukların zamanıdır. Koyu, karlı, çamursuz soğukların. İyi bir şey bu, paçalarına kar geçecek, çamur değmeyecek demek ki. Tertemiz olacağım diye düşünüyor İlknur’un karşısında. İlk ders cehennem azabı gibi geçiyor, üstelik coğrafya. Hem hoca Türkiye haritasındaki sınırları bile doğru dürüst bilmiyor Zeynel’e sorarsanız. Kadının dünyadan haberi yok, demek hep resmi televizyonu izliyor. Zeynel her şeyi biliyor da yaşı tutmuyor işte daha konuşmaya. Özellikle geçen bahar bayramı yaşadıklarından sonra susmak yeğdir diyor içinden. “Evet öyle hocam” diyor, “Akdeniz daha tuzlu Karadeniz’den.”

İlk tenefüs, bir blok ders daha, derken ikinci ve öğle tatili. Bugün İlknur’u hiç görmedi, gitmedi yanına bir bahaneyle.

Sınıftan çıkmadı. Aklında provası. “Kızım bak, lami cimi yok bu işin, helalim ol istiyorum, anla işte.” İlknur kabul ettikten sonrası için de planı hazır. Öpecek onu. Böyle diğer kızları öptüğü gibi dilli dudaklı değil ama yumuşacık, sarılmadan, yüzünü ellerinin arasına alarak alnından öpecek. Derin bir nefes alıp, sırasından çıkıyor.

İlknur’un sınıfının kapısında şimdi. Şaşıyor. İlknur yok. Sırası bomboş. Nerede? Kararlı, artık burdan dönüş yok, bugün konuşacak, alacak kızı. Kalbi çarparak giriyor sınıfa, sanki üst üste üç dal sigara içmiş gibi. Kalbi elinde, teslim etmek üzere. İlknur yok, sınıfı tarıyor gözleriyle. Birine soruyor İlknur nerede? Bilmiyor. İlknur nerede? Cevap gelmiyor. İlknur nerede? İlknur nerede? Neredeyse ağlayacak, kimse cevap vermiyor, sınıfa birileri giriyor çıkıyor, sanki tüm gözler, tüm sınıf aynı soruyla etrafında dönüyor, İlknur nerede? İlknur’un sıra arkadaşı yanaşıyor yanına. “İlknur’u nişanladı babası, Temiz Kasap’ın oğluyla, aldılar okuldan, gelmeyecek artık haberin yok mu?”

Yok. Hiçbir şeyden haberi yok. İlknur yok.

Kalıyor evrenin ortasında Zeynel yalnız başına.

MERAL

İşıltılar arasında yine kayboldu Meral. Gözleri daldı, gözleri doldu taşlar, tüller, ipekler arasında. İçeri girip kumaş topları arasında yuvarlanmak istedi. Bembeyaz olup kaybolmak. Amma büyüğü yerlerdi gelinlikçiler. Ne zaman birinin önünden geçse içi ürperirdi. Kaçardı hemen. Hakkın olmayana el uzatmayacaksın derdi annesi. İlk kez beş yaşında aldığı, her hafta yeniden aldığı hayat dersi. Kitaplarda, sine-malarda, arkadaşlarda hiç göremediği: hakkın olmayana el uzatmayacaksın. Ama hep uzatıyordu etraftakiler. Ama hep onlar kazanıyordu. Dediğine göre annesinin, Allah'ın sopası yoktu, ayrıca değirmeni yavaş dönüyordu ama iyi öğütüyordu. Yok bu ikincisini kitabın birinde okumuştı.

Kahrolası kitapları! Kitapları olmasa nefessiz kalırdı. Perişan yaşamı iyiden iyiye sarpa sarardı.

Yürüdü Meral. Derin bir nefes aldı ve kaldırım taşlarına saklayarak gözlerini yürüdü. Ne zaman Kadı Caddesi'ne gel-

sem böyle oluyor, diye düşündü. Nefesi boğazında tıkanmış. Aksi gibi ilçenin bütün gelinlikçileri bu caddeye toplanmıştı. Hep mutlu çiftler görürdü yolda, bazen maydanoz kayınvalideler, el ele yeni bir hayat kuracak gencecik insanlar. Meral de gençti, onlar gibi taze, temiz, ürkekti. Yeni bir hayat deyince aklına hep gelinlik gelirdi. Kabarık, kloş, sıkı, bol, straplez, sırtı açık, taşlı, taşsız türlü türlü gelinlikleri düşününce iki şey olurdu aynı anda: Nefesi kesilirdi, derin nefesler almaya başlardı.

Hatırlardı Meral, unutmayı hiç denemediğini.

Mesela peynirin tadını unutmaya çalışıyor muyuz? Nasıl unutayım ki ben onu? Unutmaya çalışsak ya da aklımıza türlü türlü peynirden gayrı ne gelir. Lor, kaşar, hellim - dayım asker dönüşü Kıbrıs'tan getirmişti. Ne ballı adamdı dayım, öldü şimdi. Zaten iyi olan herkes ölüyor. İyi olan her şey bitiyor. Kırmızı ışıktaki bekler gibi her şeyin betere gitmesini bekliyoruz sadece. Her şey beklemekten ve hayal kırıklığına uğramaktan ibaret. Dünya kötülükler karşısında sessiz di mi Meral? Allah olsa böyle mi olurdu, di mi? Meral adımlarını hızlandırdı. Koşaradım kursa yetişmek zorundaydı, yaşı yirmi olacak altı aya, eğer bu sene de üniversiteyi kazanamazsa sonu geldi demek. Ömrü boyu annesinin dizi dibinde dantel örecekti. Kimse de istemeyecek onu, belki kurtlu baklanın bitli alıcısı. Özlem burnundan çıktı. Dayak yemiş gibi bacakları kesik kesik ağırlı. Keşke dünya başka bir yer olsaydı, gelinliği de çocukluk hayali gibi açık şeker pembesi. Çocukluktan yetişkinliğe aniden geçmek dünyanın en zor deneyimi.

Bir ânın, bir telefon sesinin, bir televizyon haberinin bir cenaze kortejinin arkasında büyümek dünyanın en zor deneyi-

mi. Meral böyle büyüdü. Birdenbire. Hep kucağında sızabileceği, sonsuza kadar elini tutabileceği, kendini gözü kapalı sırtüstü bırakabileceği birini kaybedince. Öylesine.

Memlekette ölünün ardından konuşulmaz diye bir söz var. Ayıptır, edep dışıdır, korkaklıktır, alçakçadır ölenin ardından laf söz etmek. Ettiler. Dağın öte yanında öldü diye. Ne oldu işte gitti de diyebilmek için, her şeyden anlıyor gözükmek için, cesaret edemediklerini küçümsemek için. Seni de oraya aldıracaktı, hani dünyayı değiştirecektiniz, diyebilmek için Meral'e. Konuştular. Kurtuldu gitti dediler, hiçbir şey de bırakmadı ardında. Ne bir çocuk, ne bir şey. Seni bile bırakmadı, oysa nikâhlı karısı olabilirdin, küçük, güzel bir hayatınız olabilirdi ilçenin bir ucunda. O kim, büyük hayaller kim, devrim kim, dediler. Kullanılıyorlar. Bu düzen hep böyle. Hiç de değişmeyecek.

Oysa herkes bir yadigâr bırakır ardında giderken, herkesin bir hikâyesi vardır.

İşıltılar arasında yürüdü Meral. Her gelinliğe tek tek baktı. Onlar birer aynaymış gibi baktı. Her birinde kendi yüzünü farklı görüyormuş gibi ince ince baktı. Her birinde aynı adamın yanında başka bir kadınmış, küçük bir kızıdan bir kadına, bir kadından bir acının toprağına dönüşürken üstü başı değiştirmiş gibi taşlarına, kumaşlarına, duvaklarına baktı. Gözlerini kapayıp içinde gördü kendisini. Gözlerini açtı.

Kavuşmuş gibi ağlamaya başladı.

DUVAR

Bilmiyorlar ama yapıyorlar, demiş o korktuğum sakallı amca. Babamın ince, ekşi ekşi kokan film kitaplarından birinde gördüm. O amcanın da kitapları var bizde ama o kitap amcanın değildi. O amca sakallı, çukur gözlü, güvenilmez, cilt cilt cümle kurmuş biriydi. Korkuyorum, tekinsiz geliyor bana ama güzel demiş; bilmiyorlar ama yapıyorlar. Yaptıkları yetmezmiş gibi üzerine ahkâm kesiyorlar bir de.

Oysa ben her şeye şahidim.

Şimdi, öncelikle anlatacaklarımın zaman sıralaması yok, sıralamanın önemi de yok. Kuantum çağında sıralamanın önemi mi olur?! Dokuz yaşındayım ben ama hayatta önemli olanı çoktan kavradım. Siz de anlayın: Bir şeyin gerçekliğini ne başı ne sonu belirliyor, yalnız anlar kalıyor. Tüm sanat tarihi de, gerçek aşk hikâyeleri de bundan oluşuyor, an-lar-dan! Anlarsınız ya.

Anlayacağınızdan eminim. Bir tek bunu kabul edip etmeyeceğiniz konusunda iddialaşamam. Büyükler dünyası bir tuhaf, anlamamış gibi yapmak mübah!

O adam o kadına yalvardı bir kere, biz babannemle pazara gidiyorduk. Babannem tuhaf bir şekilde hâlâ parmaklarımı prize sokacağım, doğalgazı açık bırakacağım ya da bıçakla elimi keseceğim filan zannediyor; neden demeyin bilmiyorum. Dokuz yaşındayım ben, diyorum, babanne üçe geçtim bu sene, hoşlandığım kız var, diyorum. Dinletemiyorum. Büyüdüm ben. Tamam bazen ellerimin kıllanabileceği yönündeki söylentilere inanır gibi olup endişeli daldığım oluyor uykuya ama büyüdüm ben. Babannemin haberi yok durumumdan, emanetin canı az olur, diyor, mahalleye rezil ederek beni kolumdan tutup çanta gibi pazara götürüyor, hem de her cumartesi.

Gördüm. O adam o kadına yalvardı. Onlarca kez çaldı kapıyı. “Aç kapıyı” dedi, “Ben ettim sen etme” dedi. Israrla çaldı kapıyı. Yanından geçerken gördüm, adamın gözleri kırmızıydı. Tuhaf kokuyordu bir de. Sayıklıyordu. “Allah benim belamı versin, sensiz yaşayamam, aç kapıyı.” Yumruklamaya başladı kapıyı. Sonunda uzak yoldan gelmişcesine nefes nefese açtı kadın, yüzü yerde aldı içeri adamı. Düşecekmiş gibi hızlı nefesler alıyordu. Filmlerdeki maratonları koşmuş, kırmızı kurdeleyi yerinden etmiş gibi. İçeri girdi adam. Daha kapıyı kapatmadan sarıldıklarını gördüm. Kadının gözlerindeki damlalar döküldü. “Sensiz yaşayamam,” dedi kadın, “bunu bir daha yapma.” Elimden çekti babannem. Nereye bakıyordum öyle? Ona unutturmamam gerekenler vardı. Ispanak, yufka, lor peyniri. Börek istemeyi biliyorum sonra. Sorarım size yok mu bu dünyada huzur? Her şeyi ben

anımsatacaksam, bensem bu dünyanın hafızası, nerde kaldı yağlı börekle yayılıp karı izleyeceğim pencere pervazı.

Pazar dönüşü hiçbir şey görmedim. Hiç ses çıkmadı çöp gelince bile. Babannemlerin kapıcısı Hüseyin Dede gülümse-di, ısrar etmedi kapı açılsın diye.

Ben sevindim. Huzurla doldum. Bir resim yaptım, baban-nem sordu, bu oğlan niye böyle? Arabalarla oynamak varken çiziyor sürekli.

Babannem bilmiyor, çocuklar büyüklerden daha aptal değil, hem de antenleri var. Sümüklü böcekler gibi, karafatmalar gibi ama görünmüyor. Bizim antenlerimiz yalnız tehlikeyi değil sevinci de tespit ediyor. O gece o evde saf mutluluk ol-duğunu babannem bilmiyor, o erişte kesiyordu. Merak edi-yordu içten içe, konuşmak, itip kakmak gerekti yaşananları dil gücüyle, merak ediyordu ama bilmiyordu babannem aşk nedir işte.

Bana babannem bakıyor. On aydır. Annemle babam trafik kazasında öldüğünden beri onda kalıyorum. Büyükler dün-yası, cübbeleri oluyor hani bilirsiniz, öyle karar verdi. Bazen acıyorlar bana insanlar, arkadaşlarım şimdi senin ailen yok mu, diye soruyorlar, baban yok mu yani, ne şanslısın, diyor-lar. Bence insanların çoğu, yaşları ne olursa olsun, çoğun-lukla ne konuştuklarını bilmiyor. Ne demek yok mu yani?

Annem de, babam da var benim. Beni çok seviyorlardı hem de. Okuldan geldiğimde annem evde olurdu, anaokulu öğretmeniydi, kurabiyeler yapardı bana. Babam hep gaze-te okurdu akşamları, yemek yerken önünde bir double rakı,

bana günümün nasıl geçtiğini sorardı. Bilmek isterdi biri beni üzdü mü, ben vicdansızlık ettim mi birine. Hayatta bencil zamanların olacak Ufuk, derdi, yorgun, umursamaz, çekilmez olacaksın bazen ama vicdanını kaybetme olur mu oğlum? Söz verirdim o zaman ona. Asla baba, derdim, görürsün bak, ben senin oğlun olacağım, bilerek kötülük etmeyeceğim kimseye. Gözleri dolardı babamın, babanın oğlu olma, derdi, sen kendin ol, ben temiz kalamadım. Annem tam bu cümleden sonra sofrayı toplamaya başlardı telaşla. Anlamazdım. Öldüler zaten. Ademoğlu, ölünüyor işte.

Geçtiğimiz günlerin birinde babannem bakkala yolladı beni. Günlerden perşembeydi. Akşam saati, yemek hazırlıyordu babannem. Tuz bitmiş, dedi, koş İbrahim Amca'ndan bir paket tuz al gel, karşıdan karşıya dikkatli geç. Zaten evde çoğunlukla hamur yiyoruz. Erişte, mantı, makarna, bazen börek, çörek, bazlama. Bu durumda tuz, un, yağ dışında ne gerekiyor ki? Ne biçim ev kadını babannem. Hiç bilmiyor bu işleri. Böyle düşündüm, eski siyah botlarımı geçirdim ayağıma, koşarak kapıyı çarptım, merdivenlerden zıplayarak iniyordum ki yine onlarla karşılaştım. Mutluluk tarifi çift! Bazen düşünüyorum, onlar birbirleri için dondurma gibi ya da mozaik pasta, yiyorsun mutlu oluyorsun, onlar da görüyorlar, mutlu oluyorlar. Nerden anladın diye sormayın işte. Belli! Hızla yanımdan geçtiler, evlerine girdiler. Adam, endişelenme ne olacak, dedi, kadın sessiz ol, diye fısıldadı kulağına. Sonra titredi derileri. Evet, bu bilgi antenime geldi.

() gece ağlama seslerine uyandım.

Benim odamın duvarıyla kadının yatak odasınıninki ortak. Bazen uyuyorum hiç düşünmeden, bazen duyuyorum se-

sini. O gece de uyandım. Kalbim endişeyle çarptı. Kadın ağzına torba kapanmış gibi, bir daha nefes alamayacakmış gibi ağlıyordu. Gitme, diyordu, yanlış karar bu, hallederiz, çözeriz bir şekilde, gitme. Onlar karar vermesin bize, ailen- dir tamam ama gitme. Adamın sesi gelmiyordu. Korktum. Hıçkırık seslerinden, bir tek kadının sesinden, o duvarın mutsuzluktan yıkılmasından korktum. Dünya ortasından ikiye yarılr da çekirdeğinden acı özü akan bir meyva olur diye korktum. Usulca tuvalete gittim. Bir kapı kapanma sesi duydum çış yaparken, toparlanıp camın önüne oturdum.

Adam apartmandan çıktı. Sokağın başına gitti. Geri döndü sonra. Bir daha gitti, yokuştan inmeye başladı. Döndü. Sokakta turlayıp durdu. Kaldırıma oturdu. Bir sigara içti, bir tane, bir tane daha. İçti. Korktu sanki evren. İçip durdu. Bir ara elektrik direğine dayanıp uyuduğunu gördüm, burnun- dan soluyordu, yüzü ıpsıslaktı, parlıyordu, çok soğuktı hava. Babannemin de tuvalete kalktığını duydum. Ahmet, dedi dedeme, amma kıpraşık adamsın, bir uyutmadın yani. He- men koşarak odama gittim. Cümlemi hazırladım: Korktum, yatağın altında canavar vardı babanne. Babannem tepki ver- medi bile, onun tek derdi, tek meşgalesi benim dede.

Dedem tuhaf birisidir. Yüzü asık. Televizyon izler bütün gün, sigara içmez, çenesinde kocaman bir beni var, eve gi- ren kara sinekleri kovalar bir de. Elinde bir sinek öldürücü öyle gezer. Bir kez bile bir kara sinek öldürmeyi başardığını görmedim. Aksine, sayesinde dalga geçer gibi daha da çok ses çıkararak uçuyor kara sinekler. Öf diyesim geliyor, öf be dede, camları aç bari de gitsinler diyesim geliyor. Aklıma gelmiyor ona acıyı oyalayacak bir iş gerektiği.

Dedem tuhaf birisi, babama çok kızardı ama çok üzüldü ölünce. Ölmeden önce çok kavga ederlerdi. Babam derdini anlatmaya çalışırdı ona. Duydum kaç kez, gizli gizli elbette, antenlerim açık dinledim. Baba iyi etmediniz, derdi, Süheyla'yı almama izin vermemekle, çok üzüldü o, bak varmadı kimseye. Beni seviyor hâlâ, ben de onu, şimdi dönsem arkamı gitsem, çoluk çocuk arkamda. İyi etmediniz, derdi, vicdansızlık ettim sizin hatıranız kırılmasın diye. Temiz değildi, derdi dedem, bilmiyorsun sanki. Kaç gece uyandı koyunda? Babamın sesi titrerdi, böyle bebek gibi, benden de küçük çocuk yani çenesi titrerdi, cevap vermezdi dedeme. Usulca odadan çıkar giderdi. Beni görünce kucağına alırdı sonra, sarardı beni. Oysa antenlerim var benim. Anlarım babam korkunca. Öldü artık, soramam da ama anlamadım babam neden korkardı dedemden bunca?

Böyle zamanlarda mutfakta erişte keserdi babannem, annem de ona yardım ederdi.

Ben etrafta gezerdim. Oldum olası, bugün itibariyle dokuz yıldır gezenti biriyim. Böylece her şeye şahidim: O adam o kadını çok sevdi.

O geceden sonra hani adamın elektrik direğine sarılıp uyuduğu, benim gördüğüm ve kadının hıçkırıkları arasında farkında bile olmadığı o geceden sonra pek çok gece oldu. Bazen adam çıktı yukarı, bazen vurdu kapıyı çıktı, bazen bir taksinin içinde buldu sabahı. Kadının çoğundan haberi olmadı. Onun evi arka bahçeye bakıyordu, arkadaki erik ağacına. Baharda tırmanıyoruz ona, hem erik yiyoruz, hem de camlara taş atıyoruz muzurluğuna.

O geceden sonra çok geceler oldu.

Derken bir sabah, bir uğursuz salı sabahı, okula giderken fark ettim adamın yanımda yürüdüğünü. Herhangi bir sabahı aslında o, görmüştüm adam çıkarken kadını öptüğünü, küçükken benim başkası ile paylaşmamak için türlü edepsizlik ettiğim o kocaman ayya sarıldığım gibi sarılmışlardı birbirlerine birkaç saat önce. Kadın sağa yürümüştü, herhalde işe, adam da sola. Adam etraftaydı demek hâlâ. Kaldırımında yanımdaydı, şaşırttı beni: “Ufuk,” dedi “biliyorsun di mi, çok seviyorum onu.” “Ama ağlatıyorsun da...” dedim. Bilmiyorum, neden cevap verdim. Utandı. Kızardı gözleri. “Vicdansızlık ediyorsun,” diye üsteledim. Yine neden bilmiyorum. Bazen çocukça davranabiliyorum, sanki bebekmişim gibi. Halbuki annem babam öldü benim, yaşıam dokuz, artık koskoca adamım. Gözlerini kaçırdı ben-den. “Bazen,” dedi “bazen olmuyor işte, ben bu akşam...” yanağıma dokundu. O zaman anladım, hastaneye gittiğini. Adama bu dünyada az vakit verildiğini. Vakıt bunca azken ailesini üzemeyeceğini. Antenlerim var benim. Keşke kadının da olsaydı.

Bilseydi sevildiğini.

Bilmedi.

Herkes yargıladı onu. Tüm mahalleli. O bekledi. Suskun. Sessiz. Yanık ciğeri açıkta.

Canı sıkılan ona sardırıldı, ahlaktan bahsetmek isteyen ona, küstahlar, it kılıklılar, emlakçılar, emekli memur amcalar, herkes ona sardırıldı.

O zaman evlenmek istedim onunla, adam gibi, babam gibi vicdansızların üzdüğü birinin yanında olayım istedim. Dedemin günahlarını örtmek istedim. Olanlar hiç olmamış olsun istedim. Kimse yanmasın bunca.

Hatırladım sonra; yaşıam dokuz daha, antenlerim var benim, birini hissedebilirim ama alamam yanıma, en fazla taşınmasına yardım edebilirdim.

Öyle yaptım.

Yanağıma sevdi kadın adamın ona getirdiğı oyuncakları bana hediye ederken, bir kuş, bir kalpli yastık kocaman, bir de dev ayı.

Ayıya sarılıp uyudum gece. Alışmaya çalıştım duvarın öte yanının sessiz kalışına.

SALÇALI MAKARNA

İştahla yedi önündeki salçalı makarnayı. Böyle çatala hızla dolayarak, gözlerini dikerek kurtçuklara. Ağzı yağ içinde kaldı. Perçemleri önüne düştü sonra.

Uyardım sertçe, görevim diye. “Büşracım, sofradan kalk, elini ağzını yıka hadi,” dedim. “Sakın elini de saçına sürme şimdi.” Utandı. Kızardı körpecik yanakları. Saçlarını kaşımamak için kendini zor tutarak tuvalete doğru yollandı. Üzüldüm sonra öyle dediğime. Üzüldüm ama mecburdum işte.

Öğretmenim bugün bana öğle yemeğinde kızdı. Ellerini yıka, dedi yüksek sesle. Herkes duydu. İnat ederdim, gitmezdim ama korktum, ya arkadaşlarım saçımda bit olduğunu fark ederlerse? Uzun zamandır kaşınıyorum bitler yüzünden. Kimse fark etmesin diye gizli gizli. Kafamın derisini kazıya kazıya. Uzun zamandır portakal yemiyorum. Bir zamanlar bitlerin oradan geldiğini öğrendim diye. Ninem öyle derdi bana, portakalın kabuğunda müthiş bit yapıcı bir

madde var Büşra. O yüzden hiç almıyoruz eve. Okulda da yemiyorum artık portakal. Korkuyorum. Yine de bitmiyor bitlerim. Ayıkla ayıkla bitiremiyorum.

Bir nesil elinizde şekillenecek demişti okulda hocalarımız mezun olurken, ilkokul öğretmeni deyip geçmeyin. Şimdi anlıyorum ne demek istediklerini. Ve aynı hastasıyla fazla yakın ilişki kurmuş bir psikolog gibi, bütün hepsi benim çocuklarım şimdi, mesleğin sekizinci yılında. Hepsi benim çocuklarım ama bir tanesi var ki, farklı, Büşra. Büşralar altı kardeş. Dördüncü Büşra, yani hem kardeş, hem abla. Sofra kurmaya da yardımcı evde, yemek yapmaya da. Ama en çok annesine bakmakla görevli. Geçen sene gizli bir ziyaretimde komşuları anlattı. Herkes gitse bile gezmeye, o annesine masal anlatıyormuş başucunda. Hiç tepkisiz gözlerine bakıp anlatıyormuş annesine, yelek omzunda. Prensler var masallarında, melekler belki, korkup kaçan krallar var. Babası gibi.

Ninem öldüğünden beri evimiz çok sessizleşti. Kardeşlerimin çoğunu aldı büyükler. Bir kısmını halamlara verdiler. Ayrıldık bir süreliğine. Ben direndim gitmemek için. Şey, yalan söylemek istemem. Kötü bir şey çünkü yalan söylemek. Direnmedim kaçtım ben, saklandım. Bir hafta sonu çıkmadım ortaya. Parklarda kaldım. Döndüm sonra. Annemin yanında kaldım. Okuldan dönünce yemek yapıyorum ona, biraz makarna, biraz çorba. Salçalı makarna en sevdiğimiz yemektir zaten. Sessizce yiyoruz onunla. Konuşmadan. Ne zaman annem gözlerime bakıyor, o zaman anlıyorum, masal vakti. Patlatıyorum bir tane, üzerimde ninemin yeleği. Annem iyi olacak bir gün, biliyorum, yine beni o yıkayacak. Çıt çıt saçımdan sirkeleri toplayacak. Gerçi koca

kız oldum artık, nisanda sekiz yaşına giriyorum ama işte, anneme şımarmak istiyorum.

Kaç kez şampuan aldım Büşra'ya, sayısını unuttum. Bit şampuanı. Kwell. Ben de çocukken bitlenmiştim. Olabilir neticede. O kadar çok aldım ki. Yine de temizlenmiyor. Anlam veremiyorum. Utanmasın diye eşit davranmaya çalışıyorum sınıfta ama elimde değil, sıçrar böcekler diğerlerine diye diken üstünde duruyorum. Büyük ablasını okula çağır-maya karar verdim geçen gün. Böyle olmaz, bu çocukla sen ilgilen bari biraz, diyeceğim ona. Babanız hayırsızın tekiymiş, duydum, diyeceğim, anneniz de rahatsızmış anladığım kadarıyla. Kardeşin çok zeki, biliyorum sen de gençsin, daha yaşın on yedi ama biraz ilgilen, diyeceğim. Biraz ilgilen Zeliha. Evet böyle diyeceğim. Hem bitler gidecek böylece, hem de çocuk biraz kendine gelecek. Notları da yükselir böyle yaparsam. Çok zeki Büşra, çok zeki de, doğa harikası gözle-rinin altı hep mor, halka halka.

Öğretmenimi çok seviyorum. Keşke bizim komşumuz o olsaydı diye düşünüyorum bazen. O zaman akşam okul dönüşü birlikte kahvaltı ederdik, ölmeden önce ninemle yaptığımız gibi. Ninemin yıldızlarla birliğinden beri ben de ihmal eder oldum ikindi kahvaltılarını. Hem pek fazla şey de olmuyor artık dolapta. Ben becerikli değilim onun kadar. Varsa yoksa salçalı makarna.

Yani ben idare ediyorum da, ya annem bıkarsa? Kimse bilmiyor benim evde olduğumu, bir tek annem. O da konuşmaz zaten. Konuşamaz. Babam bir şeyleri yakıp gittiğinden beri susar o. Sessiz gözleri bahçede, incir yapraklarında gizli. Öğretmenim burada olsa keşke. Bazen insan özlüyor iki çift

laf etmeyi. Of, saçlarım da öyle kaşınıyor ki.

Büşra ile konuştum bu sabah. Ablan okula gelsin, dedim. Yarın sabah seninle birlikte okula gelsin. İşte o zaman ağlamaya başladı Büşra. Ela gözleri yeşile döndü. Anlattı bir bir, her şeyi. Babası kötü bir adammış zaten, uzunca zamandır da yokmuş evde. Bir gün annesinin yüzüne sudan ateş atmış. Kezzap herhalde. Yanmış annesi. Babası kaçıp gitmiş cehennemin dibine. Gitmiş. Nenesi bakmış hepsine birden. Anlattığından anladığım, kadın becerikli bir kadınmış. Örmüş satmış, pişirmiş satmış, bakmış çocuğuna da, onun doğurduklarına da. Gıkı çıkmamış, bakmış. Ama geçenlerde ölmüş o. Yıldızlara karıştı, dedi Büşra. Öteki kardeşlerini de devlet yakın akrabalara dağıtmış. O zaman kaçmış işte, boyun eğmemiş.

Büşra kardeşleri gibi değil, Büşra dirayetli, Büşra bitli. Parlak gözleri. Hep puslu. Nöbetçi, yağmurlu. Büşra annesini bırakmamış.

LEYLA

Sadece öksürünce inanıyorlar. Sadece ciğerin kan revan eline gelince. Uzun boylu, sakallı, sevimsiz bir adam elinde tablolar sana komut verince. Ancak o zaman biraz inanıyorlar, artık dayanamadığına. Nefesin kesilmiş, bir adım daha atsan kemiklerin kırılacak sanki, bir cümle daha duysan parçalayıvereceksin etraftaki monitörleri. Öyle bir dayanamama. Kararsız, bitkin, olacıklara şahit sanki. Hiçbir şeye müdahil değil; uzak, mesafeli, sevimsiz, sahte, parlak, içi tuzla kaplı, dışı taşlaşmış. Böyle kesif, böyle ekşi.

Gözlerimi kaldırdım, ona baktım. Neden baktığımı unuttum ama. Sürekli bakardım ona zaten, etim yanınca, bana dokununca, çevremde gezerken, elimi tutarken yolda ellerine bakardım, poposuna bakardım, gözlerine bakardım, yanık yeşil, bakar dururdum. Cümleler geçerdi içimden nehirlerce, içim delinirdi. Uykum gelirdi sonra. Sırf varlığı ile dünyaya mayıştırdım. Kurmazdım hiçbirini. Saçma sapan şeyler anlatırdım ona. Masallar. Hani çok düşününce

aklına söyleyecek hiçbir şey gelmez, heyecanlandıkça daha da kurur ya dilin, öyle. Masallara teslim bir ilişkinin içinde hep kızarmış, hep uykusuz, hınzır, hep lekelerden menkul beyaz teninden içine bakardım. Damarlarımız düğüm olurdu bazen, yalnız sevişmezdik biz, karışıp karmaşıklaştırdık dokunurken. Konuşurduk bazen. Bazense sesler kelime olmazdı da, bilirdik. Bilmek hep zor gelirdi. Gözlerimi ondan alamazdım.

Gözlerimi kaldırıp ona bakınca yağmur başlardı. Deli gibi sağanak, yokuşlarca su akardı. Korkardım o zaman. Hadi, derdi o bana. Hadi. Ne demek istedi hiç bilmedim. Ne zaman hadi dedi, ben kalktım koltuktan, gidip tırnaklarımı kestim, saçlarımı taradım, elbiselerimi katladım. Yağmur yağdı çeşit çeşit. Sağanak, ahmak ıslatan. Yatağın üstüne oturdum. Yanıma geldi. Ben gidince o yanıma gelirdi. Yok, haber almaya çalışırdı önce, ışıkları kontrol ederdi, çay koyardı bir demlik, çıtırtılarını duyardım. Ne zaman ki ben-den gelmezdi bir ses, dayanamazdı gelirdi yanıma. Küskün, korkak, biraz daha sevilsem eriyip toprağa karışacakmış gibi bulurdu beni. Ellerimi tutardı. Ellerine bakardım. Beyaz, uzun parmaklı, sigara kokulu. Ellerini tutardım. Kollarına giderdi gözlerim, gıdısına, korkusuna, kokusuna bakardım. Sevişirdik. Konuşmazdı o gün bir daha, bölmezdi bizi. Ağlardım. Sanki biri senin her şeyini senden fazla biliyormuş gibi olur da, her şeyden haberi varmış gibi olur da, hani sanki susasan da gıcık tutmaz çünkü o yanında gibi olur ya, öyleydi işte. Ağladım.

Eski bir bilgisayarımız vardı. İçeriki odada dururdu. Her evin bir içeriki odası vardır ya, süpürgenin, eski kıyafetlerin, atamadığın ama tutamadığın da eşyaların olduğu, hah işte

bizim de vardı, oraya gizlenirdim bazen. Kapısı açık olmasına rağmen girmezdi o da. Bilirdi. Kaçma vaktim gelmiş. Bilirdi beni çıkarsa da oradan içim bana kilitli. Bazen bir cümle sessizliği bölmeli. Öyle bazenlerde kıssa portakal yiyip yemeyeceğimi sorardı, yazsa kavun. Sesim çıkmazdı. Nefesim tık, içim buklelere gebe. Dilimler giderdi sessizliğimden. Bilirdim. Elinde olsa sevmezdi beni. Bense çoktandır küstüm zaten sevdamıza.

Dalga geçer gibi günde beş defadan fazla ezan okunurdu. Ya da bana öyle gelirdi. Her ezan sesini duyduğumda birkaç saat daha kımıldamadan oracıkta öyle oturduğumu fark ederdim. Hiçbir şey yapmamak mümkün demek... O içerde beklerdi. Ses etmezdi. Televizyon açık olurdu hep. Eve gelir gelmez ilk işi onu açmak olurdu zaten, aramızda susulanın yerine o konuşurdu. Kırık dökük sevdamız, kasıklarımızda ağrımız bazı hafta sonları reçel olurdu, beni bu kez çok kırmışsa. Çilek reçeli ya da şeftali. Ayıkla ayıkla, şekere yatır. Öylece beklet güneşte. Meyvenin suyu bile karamelize oluyorsa bu tufanı da atlatırız derdim. Televizyonda bir karakter mutlaka onaylardı beni, oyalandı onu. Neredeyse her saat başı ezan okunurdu. Her ezan sesinde komşunun bebeği delirmiş gibi, gökgürültüsünden korkmuş gibi, aşkın üstüne aşk, taşın üstüne taş koymuş gibi ağlamaya başlardı. O zaman dayanamazdık işte. Bakardık birbirimize. Tuzumuz karışırdı.

Sanki nehirler geçmişti aramızdan. Ovalar yarık dolmuştu. Zaman iyileştirmek yerine bölmüştü bu kez ve öyle beklemiyorduk ki bunu, bir evin içinde hapsolmuş, donmuş duruyorduk. Sanki hep o gidecekti, hep o dönecekti, sanki o hep gezecekti. Gizli bir sözleşmemiz vardı sanki. Ben salata yıkayacaktım, kırılacaktım, tamir olacaktım, tozlan-

mış bibloları yoluna koyacaktım. Koruyacaktım kalbimizi, bana emanetti. Zaten yürürken yere bakardım eskiden beri, iyi bir arkeolog gibi. Hiç öksürmeyecektim. Korkmayacaktım. Sormayacaktım. Başkasına âşık olmayacaktım. Benim boncuk gözlere sevdam plana dahil değildi. Ben gezmeye çıkmazdım. Kalbimin evi belliydi. Hep gri bir hırka giyerdi o, mavi bir gömlek, cepli pantolon. Ben onu özlerdim. O gelirdi. Elinde tutardı kalbimi. Mıncıklardı bazen, bazen sıkardı; acırdı, ağlamazdım. Duvara fırlattığı da olmuştu ama toza dönüştüğünden acımamıştı o zaman. Kalbimi elinde tutardı o, çoğu zaman düşürmezdi. Severdim ben onu çok kalbimle, bazen zihnimle. Anılarım, çocukluğum, sütüme kahve de katın diye yalvardığım dayımdı o, genç kızlığım, kadınlığımdı. Ben gitmezdim hiç, aşka düşmezdim. Hesaba dahil değildi. Sevişirdik biz. Biz sevişirken o beni izlerdi.

Bir kez nasıl diye hırlamıştım nefes nefese, cevap vermişti o da. O cevap verebilecek kadar ayıktı hep. Ben adımla müsemma, Leyla.

Yeni bir şey aldığımda nasıl davranacağını merak ederdim hep. Yeni bir koltuk aldığımda gelip ilk nereye oturacağını hayal ederdim, dikkatle izlerdim onu, hayalimdeki yakınından uzağından geçmezdi hiçbir defa. Özlerdim onu isteyken, başka yerdeyken, gönüllerce gezerken. Ama bilirdim, bu koltukta yeri var, bu kumandada işaret parmağının izi; bilirdim saçlarımdaki bit, bacaklarımdaki kıl, tırnaklarımdaki et kadar benimdi. Kesk, silmek, temizlemek faydasız. Sonsuz benimdi, bense onun için yaratılmıştım. Baş dönmeleri içinde oturdum koltuğa. Gözlerimi kaldırdım. İçim dikişlerce kapanmayacak gibi bölündü. Bu kez bakamadım ona.

Baksam sevişirdik yine. Sormazdı o. Elleri önce belime giderdi. Hiç bana dokunmadan önce, her şeyden önce bir kapı kenarında, bir merdiven altında, dünyanın en uzun bıyıklı şişman kedisi geçerken yanımdan, Akdeniz balıklarından söz etmişken, çikolata yiyecekken yine beyaz, uzun parmaklı, pembe tırnaklı elleri belime giderdi. Ben ona hayır demezdim, bedenim güneş görmüş taze bir çiçek gibi açılırdı ona. Gözlerine bakamazdım ama. Ciğerimdeki izleri görürdü o, ultrason gibi. Böbreğimdeki lekeleri. Sürse tenime elini, gözlerimi görse, boncuk gözlerle karşılaşabilirdi. Bakamazdım gözlerine. Dişlerim kahve lekeli. Sormazdı o. Görürdü.

Görse utanırdım.

Ben sabahları krem sürerdim tuvalette dakikalarca, cildimi temizlerdim. O bana yeni çektiği fotoğrafları gösterirdi, telefonunda. Sokak çocuklarını çekerdi, renkler koyardı fona. Kötü fotoğraflardı birçoğu. Söylemeye cesaret edemezdim. Böyle şeyler konuşulmazdı aramızda. Birbirini parçaladıkça yücelten, kan revan, sarıldıkça güzelleşen çiftlerden değildik biz. Yavaş yavaş eridik. Benim yeteneğim zehirdi aramızda, benim cümlelerim asit. Ben o fotoğraflara ancak gülümseyebildim. Elllerine sağlık deyip kremlerden bahsettim. Sonra kolyemi takmasını rica ettim. Hiç kırmadı beni, hep o zincirledi.

O gün bir şey olduğunu anlamıştı. Bende bir şey olduğunu. Görmezden geldi, sessiz kaldı, yanımdan geçmedi yine de. Değiştirmede kendini. Böylesi daha iyi, der gibi boynumu kokladı. Sarıldım ona. Uzun uzun, bilmeyerek vedalaştığımı sarıldım. Hissederek. Etrafta yırtık pırtık tuvalet kâğıtları

vardı. Fırlatılmış elbiseler, korunmuş telefonlar, bilgisayarlar, su bardakları. Zaman zaman bir şeyler olurdu bana. Zaman zaman olurdu, geçerdi. Ütü yapardım unutturken, hatırlarken ait olduğum yeri. Gözlerimi kaldırıp ona bakardım. Kollarına, kokusuna, sırtına bakardım. Evren yine birleştirdi. O gün bir şey olduğunu anlamıştı. Bu kez öyle değildi. Utandım.

O gün saçlarımı ördüm, tokaladım, topuzladım. Mavi elbisemi giydim, çıkardım. Beğensin istedim beni. Beğensin. Vazoya çevirdiğim şişedeki mor çiçekleri beğendiği gibi, uzaklardan getirdiğim kuş biblolarını beğendiği gibi, beyaz yakıştı buraya, der gibi beğensin. Sevmesin, parçalamasın, dokunmasın daha fazla. Hep birbirimize emanet olduğumuz bir dünyada sırasını devreder gibi beğensin istedim. Gözlerimi kaldırıp bakmadım ona, bir tabak bakla yedim. İlk günlerimiz geçti aklımdan, bana uzun uzun terbiye edilmiş eti ne sevdiğini anlattığı geçti. Yokuş bir sokakta, ışısız bir evde, yıllarımızı hediye edeceğimizi netlediğimiz o defter geçti aklımdan.

Üzülmedim, büyümek güzeldi ilk defa.

KUŞLAR

Annem beni kırk iki yaşında doğurmuş. Çok beklemiş. Zamanı gelsin diye, emin olsun diye, sabah uyanınca pişman olmasın diye. Çok beklemiş. Beni değil. Babamı.

Yirmi beş yaşındayken tanışmışlar babamla. Çok âşık olmuşlar. Hani insanların hep söylediği şimşeklerden çakmış, ışıklanmış ortalık. Kopan fırtınadan çok insan ıslanmış. Bir akşam vaktiymiş. Korkmuşlar. Böyle ıpsıslak birbirlerine bakıp, koşarak tüm dünyadan uzaklaşmışlar.

Dördüncü günü karşılaştığımızın şehri terk ettik, diye anlatırdı annem. O yağmurlu günde tanışmalarının ardından dört gün hiç görüşmemişler. Annem başım ağrıyarak, bednim acıyarak, yollarca yürüyerek geçirdim her saatini, derdi. Ya bir daha göremezsem, diye korkarak bekledim. Babam, görmek istediğimi biliyordum ama nedenini bilmiyordum, diye anlatırdı. Gitti o sonra.

O yağmurlu gece sabahı sabah etmiş. Uyumuş, uyanmış, kalbi çarpmış, elleri titremiş. Sanki boğazına elma kabuğu düğümlemiş gibi hissetmiş kendini. Garip hissetmiş. Süt içmiş sakinleşmek için, midesi ekşimiş. Ekmek yemiş, bir ağırlık gelmiş. Çarşafın desenini tamamen ezberlediğinde ezan okunmuş. O vakit uyku vaktiymiş. Ve kalan dört günde böyle. İşte, arkadaşlarla orda burda, evde hep böyle. Merhemimi belli bir yara gibi kanamışlar dört gün, kavuşana kadar.

Dördüncü gün annem uykusunun arasında oturdukları tuhaf mahallenin horozları öterken daha, cama vuran sese kalkmış; babam kapıdaymış. Yorgun, bitkin, tükenmiş yüzü annemi görünce aydınlanmış. Kızıl bir sabah güneşi değmiş yüzüne, horoz hâlâ telaşlıymış.

Hep öyle masal gibi gitmemiş tabii. Aşkmış onlarınki. Yokuşlar, çukurlar, korkular... Gözlerinin altı kat kat olana kadar ağlamış annem ilk ayrılıklarında. Haftalarca durmaksızın ağlamış. Öyle çok ağlamış ki inanmamış görenler aşktan yandığına. Herkes başka bir şey var sanmış göz yaşlarının ardında. Gülererek anlatırdı annem o zamanları. Öyle âşıktık ki, derdi, ben ona dün gece n'aptın benden sonra, dediğimde küsüp üç hafta konuşmamıştı benimle. Ne yapacak sanki? Benimki de soru. Onunki de alınganlık, nasıl şüphelenirmişim ondan. Hatırlıyorum, koskoca kızdım, beklemiştim arar, uzatmaz diye; ilk hafta sonunda perişan olmuştum. Rengim sarı, hiçbir şey yememişim hafta boyunca. Yalnız bir tane Türk kahvesi içiyordum her gün, birisi açsın da fincanı, dönecek o, desin umuduyla. İşyeri tuvaletinden arayıp yalvarmıştım saatlerce. Gönlünü almak için evde elma şekeri yapmıştım. Meğer o da beni gözlermiş, kıyamazmış solup gitmeme. Bilemedim kıymeti-

ni tabii. Defalarca girdi aramıza naz, göz, hazan. Defalarca denedik birbirimizi.

Susardı annem bazen. İncindiği bir şey hatırladığı zaman. İnsan öfkelenildiğini, kızdığını, kavuştuğunu unutuyor da incindiği hep kalıyor bir yanda. Sanki uzun burunlu bir arabayla son hızda bir dükkânın vitrininden içeri girer gibi, sızacak kadar yorgunken gelen o manasız enerji gibi, bir bahane ile çıktığın bir çatıda bütün gün güneşin hareketlerini izler gibi unutmuyor. Biliyor varlığını. Susardı annem, ben konuşturmaya çalışmazdım.

Kimsenin, kimsenin masalını elinden almaya hakkı yok çünkü.

Benim bile. O aşkın sabrı beni ben yaptı, dünyaya bıraktı.

Bir gün babamın o yokuşa oturtulmuş evinden çıkarken annem çok yorgun hissetmiş kendini. Zor bir geceymiş. Çok çalışmak gerekmiş ertesi gün ama her şey çok zormuş işte. Sosyal sevdalara düşmüş annem o zamanlar, yan yana dünyayı hırpalamak, değiştirmek istermiş. Tartışmışlar çokça. Öyle çok tartışmışlar ki mesele kadınlıkta kitlenmiş. Bir kadın nasıl da hanımefendi olmalı, yerini bilmeli, ağırlığını hissettirmeli filan filan.

O dünyanın en çirkin mavi kazağıyla kucağımda uyudu, ben gözlerimin yanmasıyla kalakaldım, demişti annem bir kez. Masada bir sürü ıvır zıvır fatura vardı, bir de yöneticinin ödenmemiş aidat ile ilgili notu, birkaç tüketilmiş bira kutusu. Çok acayip bir Amerikan sporu programı açıktı televizyonda. Uyudu. Sesimi çıkarmadım. O zamana kadar birkaç

kez onu kaybetme olasılığı görünmüştü ufukta, yapamazdım. Çıkıp gidemezdim. Gözlerim yanıyordu. Gitmiyordum ya, duramıyordum da. Balkona çıktım. Bir uydu anteni ile bir kumru yuvası arasında, yirmi yedi yaşında, dünyanın ne kadar boktan, onurlu, uzun bir yaşam sürmenin ne kadar zor, aşkın ne kadar perişan bir şey olduğunu düşündüm. Dolabı açtım, bir küflenmiş domates, biraz votka.

O geceden tam bir ay sonra babam uzun bir eğitim için yurtdışına gitmiş. O zamanlar, yıllar önce, ahde vefa diye bir şey varken giden terk edilmezmiş. Peşinden gidemesen de o, bu, şu nedenlerle beklermişsin. Limelense de kalbin, seçenekler sunup dursa da hayat, çok paran olsa da terfiler arasında beklermişsin işte, aşkı katık edip gündüze.

Zaten insan genç olunca bir sürü şeyi göremiyor, dahası görmezden geliyor. Bir de aşk eklenince yanına yeni gözlük almış birisi gibiydim, derdi annem o dönemleri için. Yıllardır aynı adama âşıktım ve sinir bozucu şekilde her gün bir öncekinden daha fazla âşıktım. Yürüyordum, yoldaydım, farkındaydım ama havada gibiydim bir yandan da. En büyük sorunlarım, onun en sevdiği gömlek kirlide diye başka gömlekle gitmekti havaalanına, her karşılamamı bir karşılaşma coşkısına çevirememekti en büyük korkum. Korkuyordum. Artık doğurmak istiyordum seni ama biliyordum sanki. Bilmiyorum. Evet, biliyordum. Yol bitmişti bir noktadan sonra, denize uçuyorduk. Zamanla mekânı ayırmanın her şey gibi ilişkimizi de tortulandırıldığını görüyorduk.

Yine de cesaret edemedim ayrılalım demeye. O etti.

Ayrıldık.

Boğaz kenarında çay içerken, sanki hiç tanışmayan iki yabancımıyız gibi kurdu cümlesini, gitti. İşaret parmağıyla silkerek sigarasının küllerini. Sonra dalga geçer gibi bir martı sıçtı masaya. Hiçbir imge yoktu etrafta. Hiç bulutlu değildi gökyüzü mesela, dalgalar kayaları dövmüyordu. Yalnız şaşkın bir martı, yalnız masa, tuhaf bir rahatlamışlıkla ben. Sanki uyutmadan bir organımı çıkarıp atmışlar gibi kenara, avazım çıktığı kadar, bir semti sesimin titreşimiyle yıkıp yeniden kuracak kadar dünyayı garipsemiş ağlayan ben.

Diye anlatmıştı annem. Öncekilere benzemeyen tek kelime-lik gerçeğini.

Ayrılık.

İnanın ben de bilmiyorum sonra ne oldu. Nasıl oldu da ben geldim dünyaya. Babam nasıl ikna etti annemi yeniden, kaç tenden geçti, kaç kez olmadık masalarda üzgün geçti kendinden. Bilmiyorum. Annem hiç konuşmazdı orasını. Bazı şeyler anlatılmaz, derdi, bunca anlattığıma şükret eşşek sıpası. Babanı çok sevdim ben. O benim ciğerim, böbreğimdi. Hâlâ öyle.

Başka şeyler anlatırdı o döneme dair, mesela evinde çiçekli bir cam bardağı varmış, onsuz su içmezmiş. Mesela bahar gelince sokağa mor salkımlar sarkarmış. Saçlarını örermiş hep, topuz yaparmış. Başını kaldırmadan yürürmüş yolda. Sabahları işe giderken üstünden geçtiği bir köprü varmış, henüz az kişiye açılan, ona yayılıp güneşlenmek istermiş. Bunu düşünüp her sabah gülümsermiş. Her Allah'ın günü yangınlara uyansa da her güne şükredermiş yine de. Her ikisi de hayatta diye. Gün gelir diye. Perdelere bakarmış ar-

kadaşlarına gidince, ne kadar zamanda bir yıkıyorlar, diye düşünürmüş. Çalışmış gecenin sonuna kadar, günün ilk ışıklarında spor yapar, mahallenin uzun bıyıklı kedilerini besler, çiçekleri sularmış. Ayakkabılarını boyatmış. Kitap okurmuş. Kuşları takip edermiş. Göçermiş bir yandan o yana. Susarmış çokça.

Neden anlattım sanki bunları? Bilmiyorum. Annem öldü benim. Geçen hafta.

Hiç bunca eksik kalmamıştım.

MİDYE

Çok sıcak. Bu havanın sönmesi lazım artık. Aynen böyle düşündü. Cümle aklından geçti. Sosyal ağlarda paylaşılsa mıydı? Havalı telefonuyla. Ondan akıllı telefonuyla. Artık telefonlar öyleydi. Birasından bir yudum aldı. Altı ıslak bardağı tekrar masaya bıraktı. Koymadı. Bıraktı. Elinden düşmemesi tesadüf. Minik sakalıyla oynadı. Siyahlı beyazlı tüyler hâlâ ordaydı.

O yok.

Ne fena. Aynı kenttelerdi oysa. Yıllar sonra ilk defa. Sonunda. Aynı göğün altında soluyorlardı. Bir tek adam soluyamıyordu artık. İçtikleri gibi akışkan olmuştu belki kendi de. Biraz daha içse, onu da fıçıya katabilirlerdi sanki. Eriyip giderdi. Ne iyi olurdu. Sessiz. Sakin. Yok olurdu. Belki de yokta karşılaşılardı hem. Bu cenabet gece yaşanmadan karşılaşılardı ve o derdi ki “Seni çok sevdim Feride. İt gibi pişmanım yaptıklarına. Gitme. Benimle gel hatta. Ben ettim,

sen etme. Seni çok seviyorum bebeğim” derdi. Evet derdi. Yolda karşılaşsalar, bir fırsatı olsaydı. Telefon açamazdı. Elin adamı olabilirdi yakında. Ne çabuk bitmiş dördüncü bira bardağı. Garsonla göz göze geldi. Böyle yerlerde içmenin bütün güzelliği buydu zaten. Garsona bakıyordun, o anlıyordu. Kalk git, mutfaktan getir. Uğraşmıyorsun.

Bu. Ne için uğraşıp emek vermişti ki hayatta zaten? Biraz adam olsaydı gitmezdi o, elin adamını seçmezdi. Nefes alamadı. Ama kararlıydı, birazdan yanına gelecek kişiye her şeyi anlatacaktı. Onun en yakın arkadaşına. Kendisinin de yakın arkadaşındı zaten. Ortak arkadaşlarıydı. Şahidiydi aşklarının. O aşk vardı. Sonuna, dibine kadar vardı. Bunu paylaşım sitelerine yollasa mıydı? Eli gitti telefona. Yapamadı. Eti acıdı. Burnu boğazı yandı. Gözleri sulandı. Emindi. Sıcaktandı.

Yıllar hiçbir şey çalmamıştı onlardan. Eşeklik etmişti işte ama düzelecekti her şey. Söyleyecekti arkadaşına, yap aramızı, hani yıllar önce bir sahil kasabasında barda deli gibi içtiğimiz gün gibi, bizi birbirimize açıkla. Bunu kesin diyecekti. Emindi duygularından. Hata yapmıştı. Tüm bunlar geride kalacaktı ortak arkadaş konuşunca. Nerde kaldı bu Eda? O gece de Eda barıştırmıştı onları, şimdi niye kavga ettiklerini bile hatırlamıyordu. Gençliktendi herhalde. İtişip kakışmaya, kalp kırmaya vakit olmasındandı.

Bir an evvel gelsindi. Gelirse hemen söyler derdini. Dertli olduğunu kabullendi.

Kendi kendine bir kahkaha attı. Etraftakiler baktı. Ne var? Belki aklına bir şey gelmişti. Olamaz mı? Hemen telefo-

nuna yapıştı. Sanki komik bir mesaj gelmiş gibi yapacaktı. Eda gelmemişti, Feride gidiyordu demek ki. Ne komik geceydi o, barışmaları. Bir sahil kasabasının kırmızı ışıklı abuk subuk barında yan yana oturmuşlardı. Teni çekiyordu Feride'yi. İstemiyordu aslında kavga etmek. Ama o yaşlarda herhangi bir şeyi gururunun önüne koymak ne demek? Suspus oturuyorlardı. Feride'nin üzerinde kırmızı beyaz pötikare bir elbise. Kendisi şık yine. O zaman Feride'nin bedenini gözlerken fark etmişti Eda'yı. Üzerinde çıtçıt düğmeli kot bir plaj elbisesi, anlatıp duruyordu. Sen onu demek istedin. Sen de şunu. Hiç susmuyordu Eda. Şimdi hatırladı. Tam da böyle barışmışlardı. Durumun saçmalığından. Artık o elbise, Eda'nın oturamaması, çekiştirip durması, yüksek sesi acı veren müzik, kırmızı ışıklar, bitmez tükenmez cümleler güldürmüştü pötikareli Feride'yi. Sarılmışlardı. Kalkmışlardı o saçma bardan. Dondurma yeme zamanıydı. Yaz, deniz kenarı, dondurma, Feride. Mutluluk açıktaydı.

Etraftakiler bilmiyor yaşadıklarımızı. Etraftakiler gülsem de ağlasam da anlamıyor, diye düşündü. Şimdi sarhoş olduğumu düşünüyorlar. Oysa ben arkadaşımı beklerken demleniyorum biraz. Nerde kaldı Eda?

Durduğu yerde sekti birden. Sıçradı etrafa bakındı. Feride buradaydı. Kokusunu duymuştu. Her şeyi unuttu da kokusu kalırdı geriye. Kokuları karışmıştı onların. Birbirlerinde kalmıştı. Birbirlerine meftundu onlar. Ait. O kokuyu yüz yıl, yüz yer, yüz kadın geçse tanırdı. Geçen hiçbir kadın Feride değildi. Geçip gitmişlerdi. Kötü bir rüya gibi, sabah yazıldıkları sular tazelenmişti. Bu koku. Neden onu göremiyordu? Yoktu çünkü. Koku halüsinasyonu.

Saf acı. Of, bu ne kirli bir akşamdı. Telefonuna baktı. Bari gidemeyeceğim, gel beni al diye arasaydı. İlişkileri hep böyle değil miydi zaten? Feride arardı. Ama kararlıydı artık, değiş-tirecekti bunu. Sorumluluk alacaktı. Adam olacaktı. Garsonla bakıştı.

Kapının eşiğinde Eda'yı gördü. Gelmişti işte. Demek ki vak-tiydi. Acaba bu da hayal mi diye geçirdi içinden. Eda oradan bakıyordu. Çok şıktı. Kot elbisenin samimiyeti, siyah mini elbisenin her gece için çözümüne yenilmişti. Küçük adımlarla yanına geldi. Baktı. Sarıldı. Kocaman sarılırdı Eda konu-şacak şey kalmadığında. Anladı. Feride başkasının karısıydı.

Akıllı telefon masada.

Garson siparişi getirdi. Şimdi biraz midye nasıl iyi gelirdi, gelmezdi ya da.

MODA

Yirmi dört yaşındaydım. Düz, uzun, rüzgârda uçuşan saçlarım, alacalı batik eteklerim vardı. Bir semte âşık olmakla bir adama âşık olmak arasındaki farkı bilmiyordum. Bir ilişkinin nasıl yol aldığını hiç.

Fena toydum.

Utanılacak kadar.

Sabahları spor yapma alışkanlığım var ve bunu önemsiyorum. Her ne olursa olsun işe gitmeden önce kırk beş dakika tempolu yürüyorum ve duşumu alıp öyle gidiyorum. Çocukluğumdan beri bana bir masal diyarı gibi gelen, yaşamak istediğim semte taşındım. Aradığım gibi bir iş buldum. İlk altı ayda terfi bile ettim. Param yetiyor, annemin hali vakti yerinde; birçok şeyden uzak, kalbim ferah yaşıyorum. Derdim, yazın pembe domatesin ezik çıkması, kışın uzun montların fermuarlarının bozulması. Yüzeysellikten öleceğim.

Onu spor yaparken tanımadım. Bir geçmişimiz var, uzun zamanlı göz aşinalığımız, birkaç ortak arkadaşımız.

Demişlerdi de inanmamıştım, insan yirmi dört yaşına gelince anlıyor, yaşadıkça. Yaşadıkça oluşuyor geçmişin ve insan gerçekten de belli bir yaşa geldikçe deneyimle ilişkilerini biçimlendirebiliyor.

Düşünüyorum, on sekiz yaşıım Fizan kadar uzak görünüyor şimdi. Zaten Fizan neresi onu da bilmiyorum. Bir keresinde Doğubeyazıt'a gitmiştim otobüsle, yirmi dört saaten fazla sürmüştü. Ordan bile uzak olsa gerek. Üç gün filan şiş gezmiştim. Saman kâğıdı yaprakları olan bir deftere, yeri göğü halılarla kaplı bir türkü kafede "Ağrı'da bir gönül ağrısı" yazmıştım. İçim sızlamıştı. Yürüyüşe çıkmıştık arkadaşlarla. Balık satıyorlardı açıkta çarşı içinde, fotoğraflarını çekmiştik. Yiyecek halimiz yok. Canım yahu, on sekizdim o zamanlar, üniversite iki. Milyonlarca yıl önce, dünya bir toz bulutuydu o zaman belki de.

O gönül ağrısı gözüme, kalbime çocuksu, neredeyse komik görüneli çok oldu. Şimdi yaşamakta olduğum ise cennet ile cehennemin birleştiği o sonsuz, minicik nokta, araf. Gitmek de olmaz kalmak da. Bazen mahallede yürürken ağaçlar, kediler, insanlar, insanlar, ne çok kalabalıklar arasında öleceğim sanıyorum. Bundan sonra nefes almak haram sana, tut ve asla bırakma dedi biri sanki. Sanki mesaiden arabayla bırakıldım eve ve kilidi açarsam binlerce dev örümcek evi istila edecek gibi. Korkuyorum. Nasıl kendimi böyle ateşe attım ve sırf o burda diye nasıl taşındım, yerimi yurdumu, ailemi bıraktım.

Hatırlıyorum. Şöyle demiştim bir yılı tamamına erdirince:
“Yerim yurdum senin yanındır.”

Gülümsemişti. Öyle gülümsemişti ki insanın dişlerini ka-
maştıracak kadar aydınlık olmuştu ortalık. Diş macunu rek-
lamlarındaki kısmen korkutucu insanların gülümsemesi gibi
kocaman gülümsemişti. Anlamıştım ki, kendini mutlu etme-
nin tek yolu başkasını mutlu etmek aslında. Benim için onu.

Ayrılmıştım evden bir sabah, öylece, öylesine.

Minik bir sırt çantası, huzur içinde birlikte yaşlanacağımız
eve gelmişim. İki oda bir salon, mutfak karanlığa bakan,
balkonu kedi kokusu alan eski semt evlerinden biriydi.
Önemli değildi tüm bunlar, yanımda o olacaktı ve ben sar-
dunyalarımı büyütecektim. İşyerinde yükselmeye çalışacak
ve ilk bebeğimizden sonra her şeyi ona feda edecektim. Bun-
ca kitabı evde tutamayacağımızı söyleyecektim ona, benim
alerjim var. Ve de planlarım, eğer değiştirmeyeceksem, bir
adama nasıl âşık olacaktım?

Bir sabah ayrılmıştım evden öylece, bir mekâna değil, ada-
ma ait olunabileceğini sanmıştım.

Oldum olası severim Kuzguncuk’u. Bir dakika tereddüt et-
meden taşındım. Annemle gireceğim kavgaları görmezden
gelmek için ardımda kısacık bir mektupla, yerimin yurdu-
mun neresi olduğunu açıkladığım. Kıyamet mi kopacaktı
yani ben onun mahallesine taşınınca, ne olacaktı? Olsun-
du o zaman. Sonunda birlikte yaşayacaktık. Önce o sıklıkla
bende kalacaktı, sonra birlikte yaşayacaktık ve her şey yo-

lunda giderse evlenecektik. Her şey elbette yolunda gidecekti. Aşk bu!

Yirmi dört yaşındaydım, ne bir semte âşık olmakla bir adama âşık olmanın farkını biliyordum, ne herkesin yalnız kendi sorumluluğunu taşıyacak ağırlığa aşına olduğunu.

Tam dokuz ay önce. Dokuz ay önce Moda'dan Kuzguncuk'a taşındım. Acayip bir cesaret. Tuhaf bir sakinlik ve bizden eminlikle. Herkesin, annemin, ailesinin, tüm arkadaşlarımla; popülaritesi çevresinden menkul sevgilimin hayranlarının bakışları arasında. Elemterefiş, kem gözlere şiş!

Ne olacaksa olsun, yirmi dört yaşında koskoca kadınıam.

Böyle dedim en yakın arkadaşıma. Hadi bakalım koca kız yolun açık olsun, diye yanıtladı o da uykumun arasında gelen bir mesajla. Çok iyi hissettim tam o anda. Tüm savaşılara hazırım, mücadele göbek adım, doğuştan gerillayım.

Taşındım. Zorluklar tabii ki olacaktı, neticede ev dediğin bitmeyen taleplerin peşinde bir organizmaydı. Kocaman, sakat, şişman, jöle kıvamında transparan bir organizma. O isteyecekti ben verecektim, o isteyecekti, ben verecektim, yetişemeyecektim kimi zaman; ritmimizi bulacaktık. Neticede her ilişkinin bir ritmi var.

Tarık ile benim de. Kimi zaman aramıza asırlar, bitmez yollar, çekim alanından uzak durulmaz kara deliklerin, geçmiş hayaletlerin girdiği de oldu, esmer kıvrırcık saçlı. Ama şimdi öyle değiliz. Birkaç ay önce olmadık bir oyuncakçada, hani böyle film karakterlerinin, süper kahramanların filan satıl-

dığı, dedi ki, evimizde sana Süpermenli terlik alırız. İşte o zaman birlikte yaşamak, benimle yaşlanmak istediğini anladım. Hiç düşünmeden kendimi bizim mahalleden onun büyüğü 'set'ine attım. O sormadı, ben anladım.

İnsanlar hiç anlam veremediğim şekilde cümlelere, şekiller, klişelere çok önem veriyorlar. Neredeyse her şey için bir imza, bir el sıkışma, netleşme gerekiyor. Güvene ne oldu, diye haykırmak istiyorum bazen, kendine güvendiğinden ona güvenebilmeye ne oldu?

Moda'nın meselesi ferforje aralarından sarkan sakız sardunyalıysa, Kuzguncuk'un çınar ağaçları, Moda dondurmaysa, Kuzguncuk taze yeşillikten mücver, ne bileyim Moda yorgunluksa, Kuzguncuk huzur. Tarık yalnızca mutluluktur.

Tarık'ın Süpermenli terlikten bahsetmesinin üçüncü pazartesi Kuzguncuk'ta onun evine dört sokak mesafede bir ev bulmuş, içini ufak tefek eşyalamıştım bile. Taşınmam ilk kez o evde kalmama denk gelir ve taşındığım gün Tarık'ın mesaiye kaldığı için eve gelmemesine bozulsam bile salıyı beklemediğime memnunum. Salı sallanır.

Yirmi dört yaşındaydım, kendiminkinden başlayarak Tarık için tüm dünyayı yıkıp, yeniden kurabilecek durumdaydım. Heyhat! Hey hayat! Amma şaşırtıyorsun bazen!

Kuzguncuk'un kedileri Moda'nınkilerden de Cihangir'in-kilerden de farklı. Daha hırçınlar. Tıpkı çok sigara içilen bir eve gelen misafirin koku üstüme sindi mi huzursuzluğu gibi, tıpkı yeni uyanmış bir bebeğin uyanma telaşında çırpınan kolları gibi, tıpkı çok âşık olduğu sevgilisini kaybeden

birinin apaçık yanık yarası ile gezmek zorunda olması gibi garip bir hırçınlıkları var. Anlatsam da anlatamam. Hissetmeniz gerek. Nasıl her yerin bir kokusu varsa, her yerin bir duygusu da var. Kuzguncuk tuhaf.

Buraya taşınalı neredeyse altı ay oldu, hâlâ bakkalla aramızda açıklanamayan bir mesafe var. Sevmedi, sevemedi beni. Ve bunu belli etmek zorunda hissediyor. Ben Türkan Saylan'ı bekleyen bir cüzzam hastası gibi umutla bekliyorum. Biçare aşka düşmüş gibi.

Tarık ile aramız iyi, bu her ne demekse... O mesaiye kalmadığında, ben regl olmadıgımda, alt komşunun küçük kızı uyanmasın diye sessizce sevişiyoruz. Bazen yemek yapıyorum ona, sonra doymayıp birer porsiyon da dışardan söylüyoruz. Kendimizden korkar gibi mesafemizi koruyoruz bir yandan, ötesinde rakıya karşı koyamıyoruz. Aramız iyi. Tuhaf bir iyilik. Sanki her an gök ikiye ayrılacak, kıyamet kopacak, yer sarsılacak gibi iyi. Bir süredir ben sormuyorum, o anlatmıyor. Hiç kavga etmiyoruz.

Ne zaman bitiyordu bir ilişki? Ne zaman başlıyordu? Hani hep kadın mı idare ediyordu? Başbakandan başka kim her hafta haftanın üç günü ve aynı üç günü mesaiye kalıyordu? Pazartesi, salı, perşembe? Soruyorum. Endişelendiğimden, ona güvenmediğimden, bir şey olacağından değil de... Ne zaman bitiyordu bir ilişki, nasıl ve ne zaman başlıyordu?

Kaygı, açan tüm çiçekleri kurutabiliyor.

Bizimki peri masallarına layık başladı, ortak bir arkadaşın düğününde, çok içmişken, sabah uyanıverdik birden. Yata-

ğında cebinlik vardı. Salonun sol duvarında arkası dönük bir adamın tablosu. Kalanı kütüphane. Çok kitaphane. Gözüm kararır bayılınca yeniden yeniden uyanmışım. Mutfak açık. Kapı çelik. Minicik balkondan dışarı bakmışım. En yakın arkadaş olmuştuk hemen ve çok sevgili. Tüm geçmişimiz bir kahvaltı sofrasında.

Dokuzuncu ayın ortasındayız. Eğer buraya geldiğim gün hamile kalmış olsaydım, en geç bugün elimizde bir bebek vardı. Annemi, birkaç arkadaşımı, işyerindekileri taktığımdan değil de, ben bu semte taşınalı dokuz ay on dört gün oldu tamı tamına. Hâlâ birlikte yaşamıyoruz. Çarşamba, cuma ve hafta sonu sevişiyoruz. Benim evim de, bizim olmadı bir türlü. Yerim yurdum onun yanı, kollarının tam arası, memesindeki benin sağ tarafı. Özellikle uyumadan hemen önce yanında olan birini özlemenin o fena sızısını duyuyorum.

Zamansız öten horozu keserler ama sormaya karar verdim artık. Neden birlikte yaşamıyoruz? Neden arkadaşları gelmiyor evimize? Neden ailesi ile tanışmıyorum? Ne oldu yolda yürürken beni herkesle tanıştırdığı günlere? Ne zaman sanki metresi gibi bir evin, bir mahallenin, bir kentin içinde sıkıştım kaldım?

Bakıyor bana, öylece bakıyor; söylense daha iyi, dırdır etmekle suçlasa beni, kızsda daha iyi, öfke nöbeti geçirse. Yok, bakıyor öyle. Hiçbir şey demiyor. Davetsiz bir misafir gibi, zamansız, korkutucu, ters ışıktaki kalınca göremediğın gibi kalıyorum. Hiçbir şey demiyor. Sonra neredeyse kekelediğı bir cümle çıkıyor ağzından:

“Acele ettik Manolya, hazır değildim ben, hazır değildik...”

“Neye hazır değildin eşşolu eşşek, aynı semtte yaşamaya mı, neye hazır değildin? Sevişmeye mi, her geldiğin akşam ileri geri kayıyorsun maşallah! Neye? İlişkiye mi? Unutamadın mı o orospuyu? İlk günümüzün sabahında, çok dürüst olacağız ya, omzuma dayanıp ağladığın uğruna. Yoksa neye? Onla görüşmeye devam mı ediyorsun he? Neye? Soru soruyorum, ben soruyorum. Neye hazır değildin? Yoksa haftayı paylaştırdın mı bir ona bir bana? Hazır değilmiş, madem değildin, neden dokuz ay bekledin söylemek için?” demek istedim ben de.

Sustum.

İnsanın en çok kendine ağırlık yaptığını biliyordum.

Yirmi dört yaşındaydım ayrıldığımızda. Bir adama âşık olmakla bir semte âşık olmanın paralel olduğunu bilmiyordum. Ayrılığın bir yangının ardından açıkta kalmak olduğunu, tüm dünyayı, her şeyi aynı anda hissetmek olduğunu bilmiyordum. Etim budum korku.

Yirmi dört yaşındayım, yirmi beşime beş kala, âşık olduğum semtten taşınıyorum.

BEN

Özledim.

Seni değil, yanlış anlama. Sinirlenirdim sen 24 izlememe izin vermeyince. Kızardım bilerek televizyonun önünden geçmene. Durup, izleme şu adamı, hayran hayran bakıyorsun, demene kızardım. Ben kimseye sana baktığıma yakın bile bakmadım. Sonra o geceler yayımlanan program. Parlak kariyerin, hikâyelerin hep geride kaldığım. Gücenirdim biraz dinlerken, neye gücendiğimi bilmediğimden çıkmazdı sesim. Çünkü aslında tüm kalbimde seninle gurur duyardım. Başardıkların başlangıcın izi gibiydi. Daha nice yollar-da yanında olacaktım.

Sarılmam yorardı beni. Sarılarak uyumaya alışmamışım. Uyuyamazdım, öyle başladı seni izlemelerim. Nefes alamazdım her an yan yana. Sıkılırdım, diyemem ama uyumak sanki tek kişilikti benim için. Yorgun uyanırdım bu yüzden. Yüzüm gözüm şiş olurdu. Beni beğenmezsin diye korkmak-

la, sarılmanın yorduğunu söyleyip bir daha sarılmamandan korkmak arasında kalırdım. Kapkararsızdım.

Bazen anlamazdım seni. Sen başka bir kültürün çocuğuydun. Başka davranışlarla büyümüştün. Ben sarsak, renkli saçlı, uçarıydım. Gözlerim meraklı izlerdi seni, yine de alttan alttan bakmaya çalışırdım. İzlediğimi fark etme isterdim. Bilme. Ruhum üstünde, nerde ne yapıyorsun, hangi düşünceyi hangi cümleye bağlıyorsun? Anlamazdım işte, senin gibi değildim ben. Zarif değildim. Kendiliğindendim. Bir roman deli gibi heyecanlandırabilirdi beni, zıplayarak sana anlatabilirdim. Çok sakın, havalı davranırdın öyle zamanlar. Öperdin beni. Öyle zamanlar bu mucizenin beni nasıl bulduğuna şaşırdım.

Özledim. Seni değil, yanlış anlama. Senin yanındaki kendimi özledim.

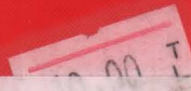
*“her geliş gidişyle beni değiştirip dönüştüren sana
ve
canım kedim Safi’me...”*

İçimde Bir Kedi

EDA GÜNAY

Sevgiliyi terk etmekten de bir ofise sıkışıp kalmaktan da çocukluk korkularından, karşılıksız aşklardan ya da ölümden de söz etse, bir ses geziniyor bu hikâyelerin içinde: hınzır bir kız çocuğu sesi.

"Bir kız vardı ofiste, oraya ofis diyen bir ben kalmıştım, herkes için orası "şirket"ti, evren demeye dilleri varmazdı. Arı kovanına el sokmak istemediğimden sesimi çıkarmazdım. Hey! Aklınızı mı kaçırdınız siz? Burdan çıkınca başlıyor hayat, demezdim. Bilmezdi onlar yasta olduğumu, gözlerim hep şiş sanıyorlardı mesela, ben hep gülecim sanıyorlardı, internetten sohbet ettiğim herkesi sevgilim sanıyorlardı. Laf aramızda, akıllarını kaçırmışlardı."

ayizi kitap

9 786058 586795